

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja

Druk nr 3451

SPRAWOZDANIE
KOMISJI FINANSÓW PUBLICZNYCH

**o rządowym projekcie ustawy
o odpowiedzialności za naruszenie
dyscypliny finansów publicznych
(druk nr 1958)**

Marszałek Sejmu, zgodnie z art. 37 ust. 1 i art. 40 ust. 1 Regulaminu Sejmu - po zasięgnięciu opinii Prezydium Sejmu - skierował w dniu 10 września 2003 r. powyższy projekt ustawy do Komisji Finansów Publicznych do pierwszego czytania.

Komisja Finansów Publicznych po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2004 r.

wnosi:

W y s o k i S e j m uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Komisja - zgodnie z art. 43 ust. 3 Regulaminu Sejmu - przedstawia, na żądanie wnioskodawcy, następujący wniosek mniejszości:

art. 65 i 66 nadać brzmienie:

- „Art. 65. 1. Przewodniczącym, ich zastępcom, członkom komisji orzekających oraz Głównej Komisji Orzekającej, rzecznikom dyscypliny, Głównemu Rzecznikowi i ich zastępcom, z zastrzeżeniem ust. 6, przysługuje ryczałtowe wynagrodzenie miesięczne wypłacane z budżetu państwa.
2. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, członka komisji orzekającej i Głównej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,25 i 0,5 przeciętnego wynagrodzenia.

3. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, przewodniczącego komisji orzekającej i Przewodniczącego Główniej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,7 i 1,0 przeciętnego wynagrodzenia.
 4. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, zastępcy przewodniczącego komisji orzekającej i Główniej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,5 i 0,7 przeciętnego wynagrodzenia.
 5. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, Głównego Rzecznika i jego zastępcy wynosi odpowiednio 1,0 i 0,7 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, a rzecznika dyscypliny i jego zastępcy odpowiednio 0,7 i 0,5 tego wynagrodzenia.
 6. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje osobom powołanym spośród osób zatrudnionych w komórce organizacyjnej zapewniającej obsługę prawną i administracyjno-techniczną, o której mowa w art. 70 ust. 1 i 2.
- Art. 66. 1. Członkom składu orzekającego, oskarżycielowi i protokolantowi, o ile protokolant nie wykonuje obowiązków wynikających z zatrudnienia, przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe za udział w rozprawie lub posiedzeniu.
2. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, członka składu orzekającego komisji orzekającej i oskarżyciela wynosi 0,08 przeciętnego wynagrodzenia, a protokolanta 0,05 tego wynagrodzenia.
 3. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, członka składu orzekającego Główniej Komisji Orzekającej i oskarżyciela wynosi 0,1 przeciętnego wynagrodzenia, a protokolanta 0,05 tego wynagrodzenia.”.

poseł W.Ciesielski

Warszawa, dnia 17 listopada 2004 r.

Sprawozdawca

(-) Jan Antochowski

Przewodniczący Komisji
Finansów Publicznych

(-) Mieczysław Czerniawski

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr Min IP-2313 /04/DPE/ot

Warszawa, dnia 15.11.2004 r.

Pan
Mieczysław Czerniawski
Przewodniczący
Komisji Finansów Publicznych
Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej sprawozdania Komisji Finansów Publicznych o rządowym projekcie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (druk nr 3451) wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) oraz art. 42 ust. 4 Regulaminu Sejmu przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym sprawozdaniem Komisji Finansów Publicznych (druk nr 3451), uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag.

Jednocześnie, odnosząc się do rządowego projektu ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (druk nr 1958), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Mirosław Gronicki
Minister Finansów
Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

USTAWA

z dnia 2004 r.

o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Dział I

Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady i zakres odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, organy właściwe oraz postępowanie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 2.

Określenia zawarte w dziale II: „finanse publiczne”, „środki publiczne”, „jednostka sektora finansów publicznych”, „budżet”, „plan finansowy”, „wydatek”, „dotacja”, „rezerwa budżetowa”, „sprawozdanie budżetowe” oraz „kontrola finansowa” mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, Nr 45, poz. 391, Nr 65, poz. 594 i Nr 96, poz. 874), przy czym:

- 1) budżet - oznacza odpowiednio budżet państwa i budżet jednostki samorządu terytorialnego;
- 2) rezerwa budżetowa - oznacza odpowiednio tworzoną w budżecie rezerwę celową i rezerwę ogólną.

Art. 3.

Przepisów ustawy nie stosuje się do należności celnych i należności podatkowych stanowiących dochody budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Dział II

Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Rozdział 1

Zakres odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 4.

Odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają:

- 1) osoby wchodzące w skład organu wykonującego budżet lub plan finansowy jednostki sektora finansów publicznych albo jednostki nie zaliczanej do sektora finansów publicznych otrzymującej środki publiczne lub zarządzającego mieniem tych jednostek;
- 2) kierownicy jednostek sektora finansów publicznych;
- 3) pracownicy jednostek sektora finansów publicznych, którym powierzono określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej lub czynności przewidziane w przepisach o zamówieniach publicznych;
- 4) osoby gospodarujące środkami publicznymi przekazanymi jednostkom nie zaliczanym do sektora finansów publicznych.

Art. 5.

1. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) nieustalenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo ustalenie takiej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia;
- 2) niepobranie lub niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo pobranie lub dochodzenie tej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia;
- 3) niezgodne z przepisami umorzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo dopuszczenie do przedawnienia tej należności;
- 4) niedochodzenie nadmiernie lub nienależnie pobranych środków pochodzących:
 - a) z budżetu Unii Europejskiej,
 - b) ze źródeł zagranicznych, niepodlegających zwrotowi, innych niż wymienione w lit. a.

2. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dopuszczenie przez kierownika jednostki sektora finansów publicznych do uszczuplenia wpływów należnych Skarbowi Państwa, jednostce samorządu terytorialnego lub innej jednostce sektora finansów publicznych wskutek zaniedbania lub niewypełnienia obowiązków w zakresie kontroli finansowej.

3. Przepisy ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 nie mają zastosowania do należności z tytułu składek, do poboru których są obowiązani Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Art. 6.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) nieprzekazanie do budżetu w należnej wysokości pobranych dochodów należnych Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego lub nieterminowe przekazanie tych dochodów;
- 2) niedokonanie wpłaty do budżetu w należnej wysokości nadwyżki środków obrotowych przez zakład budżetowy albo części zysku przez gospodarstwo pomocnicze jednostki budżetowej lub nieterminowe dokonanie tej wpłaty.

Art. 7.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest przeznaczenie dochodów użytkiwanych przez jednostkę budżetową na wydatki ponoszone w tej jednostce.

Art. 8.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) przekazanie dotacji z naruszeniem zasad lub trybu jej udzielania;
- 2) nierozliczenie przekazanej dotacji lub nieterminowe rozliczenie tej dotacji;
- 3) nieustalenie kwoty dotacji podlegającej zwrotowi do budżetu.

Art. 9.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) wydatkowanie dotacji niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację;
- 2) nierozliczenie otrzymanej dotacji lub nieterminowe rozliczenie tej dotacji;
- 3) niedokonanie zwrotu dotacji w należnej wysokości lub nieterminowe dokonanie zwrotu tej dotacji.

Art. 10.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie zmiany w budżecie lub planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia.

Art. 11.

1. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia.
2. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dopuszczenie przez kierownika jednostki sektora finansów publicznych do dokonania wydatku powodującego przekroczenie kwoty wydatków ustalonej w rocznym planie finansowym jednostki wskutek zaniedbania lub niewypelnienia obowiązków w zakresie kontroli finansowej.

Art. 12.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest przeznaczenie środków rezerwy budżetowej na inny cel niż określony w decyzji o ich przyznaniu.

Art. 13.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) przyznanie lub przekazanie środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej oraz innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, nie podlegających zwrotowi, bez zachowania lub z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich przyznaniu lub przekazaniu;
- 2) przyznanie lub przekazanie środków na realizację zadań Wspólnej Polityki Rolnej bez zachowania procedur obowiązujących przy uruchamianiu tych środków;
- 3) wykorzystanie środków, o których mowa w pkt 1, niezgodnie z przeznaczeniem lub niezgodnie z obowiązującymi procedurami.

Art. 14.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest nieopłacenie przez jednostkę sektora finansów publicznych:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne;
 - 2) składek na ubezpieczenie zdrowotne;
 - 3) składek na Fundusz Pracy;
 - 4) składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
 - 5) wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
- albo ich opłacenie w kwocie niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia lub z przekroczeniem terminu zapłaty.

Art. 15.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych.

Art. 16.

1. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niewykonanie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat.
2. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dopuszczenie przez kierownika jednostki sektora finansów publicznych do niewykonania zobowiązania jednostki, którego termin płatności upłynął, wskutek zaniedbania lub niewypełnienia obowiązków w zakresie kontroli finansowej.

Art. 17.

1. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego:
 - 1) wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych;
 - 2) z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych dotyczących:
 - a) przesłanek stosowania poszczególnych trybów udzielenia zamówienia publicznego,
 - b) obowiązku zamieszczenia ogłoszenia w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego,
 - c) obowiązku uzyskania wymaganej zgody Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych;
 - 3) którego przedmiot lub warunki zostały określone w sposób naruszający zasady uczciwej konkurencji;
 - 4) z innym, niż wymienione w pkt 1-3, naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych, jeżeli naruszenie to miało wpływ na wynik postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.
2. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zawarcie umowy w sprawie zamówienia publicznego:
 - 1) bez zachowania formy pisemnej;
 - 2) na czas nieoznaczony, z wyłączeniem przypadków określonych w przepisach o zamówieniach publicznych;
 - 3) na czas dłuższy niż 3 lata bez wymaganej zgody Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych;
 - 4) przed ostatecznym rozstrzygnięciem protestu z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych..
3. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych, określających przesłanki upoważniające do unieważnienia tego postępowania.
4. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niezłożenie przez członka komisji przetargowej lub inną osobę występującą w postępowaniu o udzielenie

zamówienia publicznego w imieniu zamawiającego oświadczeń wymaganych przepisami o zamówieniach publicznych.

5. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niewyłączenie z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego osoby podlegającej wyłączeniu z takiego postępowania na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych.
6. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zmiana umowy w sprawie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych.
7. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dopuszczenie przez kierownika jednostki sektora finansów publicznych do popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, 3 i 5, wskutek zaniedbania lub niewypełnienia obowiązków w zakresie kontroli finansowej.

Art. 18.

Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- 1) zaniechanie przeprowadzenia lub rozliczenia inwentaryzacji albo przeprowadzenie lub rozliczenie inwentaryzacji w sposób niezgodny z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 oraz z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276);
- 2) wykazanie w sprawozdaniu budżetowym danych niezgodnych z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej.

Rozdział 2

Zasady odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 19.

1. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.
2. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia.
3. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi także osoba, która wydała polecenie wykonania czynu naruszającego dyscyplinę finansów publicznych.
4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do czynów, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 16 ust. 2 oraz art. 17 ust. 7.

Art. 20.

1. Osoba, o której mowa w art. 4 pkt 1, uczestnicząca w podejmowaniu uchwały zawierającej polecenie lub upoważnienie do popełnienia czynu naruszającego

dyscyplinę finansów publicznych, w przypadku nie zgłoszenia sprzeciwu do tej uchwały, odpowiada na zasadach określonych w art. 19 ust. 3.

2. Za zgłoszenie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, uważa się zgłoszenie sprzeciwu do uchwały na piśmie albo ustnie do protokołu, jak również głosowanie przeciwko uchwale w przypadku głosowania imiennego.

Art. 21.

Naruszenie dyscypliny finansów publicznych uważa się za popełnione w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany.

Art. 22.

1. Odpowiedzialność jest ponoszona zarówno za umyślne, jak i nieumyślne naruszenie dyscypliny finansów publicznych.
2. Naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest popełnione umyślnie, jeżeli sprawca miał zamiar je popełnić, to jest chciał je popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godził.
3. Naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest popełnione nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia popełnił je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych przewidywał albo mógł przewidzieć.

Art. 23.

1. Nieświadomość tego, że działanie lub zaniechanie, stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych, nie wyłącza odpowiedzialności, chyba że nieświadomość była usprawiedliwiona.
2. Nie popełnia naruszenia dyscypliny finansów publicznych osoba, która z powodu choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, gdy zakłócenie czynności psychicznych zostało spowodowane wprawieniem się w stan nietrzeźwości lub odurzenia w wyniku własnego działania.

Art. 24.

1. Jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy.
2. Jeżeli według nowej ustawy określone działanie lub zaniechanie objęte orzeczeniem nie stanowi już naruszenia dyscypliny finansów publicznych, ukaranie ulega zatarciu z mocy prawa.

Art. 25.

1. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest niezależna od odpowiedzialności określonej innymi przepisami prawa, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. W razie wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie albo wykroczenie skarbowe, o czyn stanowiący równocześnie naruszenie dyscypliny finansów publicznych, postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zawiesza się do czasu zakończenia postępowania karnego, postępowania w sprawie o wykroczenie albo postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe.
3. W razie prawomocnego skazania za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie albo wykroczenie skarbowe, będące równocześnie naruszeniem dyscypliny finansów publicznych, wszczęte postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlega umorzeniu.

Art. 26.

Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych działanie lub zaniechanie, o którym mowa w art. 7, 11, 12, 15 i w art. 16 ust. 2, skutkujące przekroczeniem uprawnień do wydatkowania środków publicznych, do zaciągania zobowiązań albo niewykonaniem zobowiązań w kwocie nieprzekraczającej w roku budżetowym łącznie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.¹⁾), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

Art. 27.

1. Nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w przypadku działania lub zaniechania podjętego wyłącznie w celu ograniczenia skutków zdarzenia losowego.
2. Zdarzeniem losowym, o którym mowa w ust. 1, jest zdarzenie wywołane przez czynniki zewnętrzne, którego nie można przewidzieć z pewnością, w szczególności zagrażające bezpośrednio życiu lub zdrowiu ludzi lub grożące powstaniem szkody niewspółmiernie większej niż spowodowana działaniem lub zaniechaniem naruszającym dyscyplinę finansów publicznych.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U z 1996 r. Nr 118, poz. 561, Nr 139, poz. 647 i Nr 147, poz. 686, z 1997 r. Nr 82, poz. 518 i Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 75, poz. 486 i Nr 113, poz. 717 oraz z 2002 r. Nr 135, poz. 1146.

Art. 28.

1. Nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy.
2. Przy ocenie stopnia szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych dla finansów publicznych uwzględnia się wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia, a także skutki naruszenia, biorąc pod uwagę w szczególności:
 - 1) wysokość uszczuplonych środków publicznych;
 - 2) kwotę środków publicznych niewpłaconych lub niezwróconych na właściwy rachunek budżetu państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych;
 - 3) kwotę środków publicznych wydatkowanych bez upoważnienia lub z jego przekroczeniem albo niezgodnie z przeznaczeniem;
 - 4) wysokość zobowiązań zaciągniętych bez upoważnienia lub z jego przekroczeniem;
 - 5) kwotę odsetek, kar i opłat zapłaconych wskutek zwłoki w opłaceniu należności.

Art. 29.

1. Osoba, która naruszyła dyscyplinę finansów publicznych wskutek wykonania polecenia przełożonego albo kierownika jednostki, albo dysponenta środków publicznych, organu nadzorującego lub organu założycielskiego, nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli przed wykonaniem polecenia zgłosiła pisemnie zastrzeżenie i, pomimo tego zastrzeżenia, otrzymała pisemne potwierdzenie wykonania polecenia albo polecenie nie zostało odwołane albo zmienione. W tym przypadku odpowiedzialność ponosi osoba, która podpisała się pod pisemnym poleceniem wykonania polecenia, a przy braku takiego dokumentu - osoba, która wydała polecenie.
2. Osoba, która naruszyła dyscyplinę finansów publicznych wskutek wykonania uchwały organu, o którym mowa w art. 4 pkt 1, nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli przed wykonaniem uchwały zgłosiła pisemnie zastrzeżenie i, pomimo tego zastrzeżenia, otrzymała pisemne potwierdzenie wykonania uchwały lub uchwała nie została uchylona albo zmieniona; w tym przypadku odpowiedzialność ponosi każdy z członków organu, który podpisał się pod pisemnym potwierdzeniem wykonania uchwały, a przy braku takiego dokumentu - każdy z członków organu, który nie zgłosił sprzeciwu do uchwały, która nie została uchylona albo zmieniona.

Art. 30.

Ukaranie osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie ogranicza praw Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych do dochodzenia odszkodowania za poniesioną szkodę.

Rozdział 3

Kary za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz ich wymiar

Art. 31.

1. Karami za naruszenie dyscypliny finansów publicznych są:
 - 1) upomnienie;
 - 2) nagana;
 - 3) kara pieniężna;
 - 4) zakaz pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi.
2. Karę pieniężną wymierza się w wysokości od jednokrotności do trzykrotności miesięcznego wynagrodzenia osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - obliczonego jak wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego - należnego w roku, w którym doszło do tego naruszenia.
3. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie wysokości wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 2, karę pieniężną wymierza się w wysokości od jednokrotności do pięciokrotności przeciętnego wynagrodzenia.
4. Karę zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi wymierza się na okres od roku do 5 lat.

Art. 32.

1. Ukaranie karą nagany lub karą pieniężną wywołuje, określone w odrębnych przepisach, skutki wynikające z ujemnej lub negatywnej oceny kwalifikacyjnej.
2. Ukaranie karą zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi wyklucza, przez czas określony w orzeczeniu o ukaraniu, możliwość:
 - 1) pełnienia funkcji:
 - a) kierownika, zastępcy kierownika lub dyrektora generalnego,
 - b) członka zarządu,
 - c) skarbnika, głównego księgowego lub zastępcy głównego księgowego,
 - d) kierownika lub zastępcy kierownika komórki bezpośrednio odpowiedzialnej za wykonywanie budżetu lub planu finansowego- jednostki sektora finansów publicznych;
 - 2) reprezentowania interesów majątkowych Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych;
 - 3) członkostwa w organach stanowiących, nadzorczych i wykonawczych państwowych i samorządowych osób prawnych.
3. Ukaranie karą zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi nie ogranicza prawa wybieralności (biernego prawa wyborczego) na wójta, burmistrza i prezydenta miasta.

Art. 33.

1. Organ orzekający w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wymierza karę według swego uznania, w granicach określonych w ustawie, uwzględniając skutki i stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych dla finansów publicznych, stopień winy, jak również cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i dyscyplinujące, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego.
2. Wymierzając karę, organ orzekający uwzględnia motyw i sposób działania, okoliczności działania lub zaniechania, jak również właściwości, warunki osobiste osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jej doświadczenie zawodowe, sposób wywiązywania się z obowiązków służbowych oraz zachowanie po naruszeniu dyscypliny finansów publicznych.
3. Okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Art. 34.

1. Karę określoną w art. 31 ust. 1 pkt 4 wymierza się w przypadku rażącego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a w szczególności działania lub zaniechania:
 - 1) którego skutkiem jest znaczące uszczuplenie środków publicznych, zaciągnięcie bez upoważnienia zobowiązań albo zapłata znacznej kwoty odsetek, kar lub opłat;
 - 2) świadczącego o nagannym niedopełnieniu obowiązku należytej staranności zawodowej;
 - 3) świadczącego o uporczywym lekceważeniu zasad gospodarowania środkami publicznymi.
2. Karę określoną w art. 31 ust. 1 pkt 4 można wymierzyć w przypadku ponownego ukarania za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 35.

Karę upomnienia wymierza się w przypadku naruszenia dyscypliny finansów publicznych popełnionego nieumyślnie lub w przypadku gdy stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny.

Art. 36.

1. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można, biorąc pod uwagę rodzaj i okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub właściwości i warunki osobiste sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych, wymierzyć karę łagodniejszego rodzaju, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

2. Jako okoliczności łagodzące można uwzględnić w szczególności:
 - 1) działanie lub zaniechanie ze szczególnych pobudek lub w szczególnych warunkach, zasługujących na uwzględnienie, w tym w celu zapobieżenia szkodzi w mieniu publicznym;
 - 2) wyróżnianie się przed popełnieniem naruszenia dyscypliny finansów publicznych wzorowym spełnianiem obowiązków zawodowych;
 - 3) przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub podjęcie o to starań.
3. Odstąpienia od wymierzenia kary nie stosuje się wobec sprawcy naruszenia dyscypliny finansów publicznych popełnionego w czasie, gdy nie uległo zatarciu ukaranie prawomocnie orzeczone za inne naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 37.

Sprawcy, który dopuścił się kilku czynów stanowiących naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a sprawa o te czyny jest objęta jednym postępowaniem, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny.

Rozdział 4

Przedawnienie oraz zatarcie ukarania

Art. 38.

1. Karalność naruszenia dyscypliny finansów publicznych ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 3 lata. Jeżeli jednak w tym okresie wszczęto postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych karalność ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.
2. W razie stwierdzenia nieważności prawomocnego postanowienia lub orzeczenia komisji orzekającej w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, karalność ustaje po upływie 2 lat od dnia stwierdzenia nieważności prawomocnego postanowienia lub orzeczenia.
3. W razie uchylenia prawomocnego postanowienia lub orzeczenia komisji orzekającej w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, karalność ustaje po upływie 2 lat od dnia uchylenia prawomocnego postanowienia lub orzeczenia.
4. W razie wznowienia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zakończonego prawomocnym postanowieniem lub orzeczeniem, karalność ustaje po upływie 2 lat od dnia wydania postanowienia o wznowieniu postępowania.

Art. 39.

1. Nie można wykonać kary za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jeżeli od dnia uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły 2 lata.

2. Przedawnienie wykonania kary nie biegnie w okresie wstrzymania z urzędu jej wykonania, wskutek zaskarżenia do sądu prawomocnego orzeczenia zgodnie z art. 169, a w przypadku kary pieniężnej także w okresie odroczenia tej kary lub jej spłaty w ratach.

Art. 40.

1. Zatarcie ukarania za naruszenie dyscypliny finansów publicznych następuje z mocy prawa, jeżeli od dnia wykonania kary lub przedawnienia jej wykonania upłynęły 2 lata.
2. W razie odstąpienia od wymierzenia kary zatarcie ukarania z mocy prawa następuje po upływie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.
3. Z chwilą zatarcia ukarania uważa się je za niebyłe.

Art. 41.

Na wniosek ukaranego lub jego przełożonego, pozytywnie zaopiniowany przez Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, minister właściwy do spraw finansów publicznych może postanowić o zatarciu ukarania za naruszenie dyscypliny finansów publicznych przed upływem terminu, o którym mowa w art. 40 ust. 1 i 2.

Dział III

Organy właściwe w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Rozdział 1

Organy orzekające w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 42.

1. Organami orzekającymi w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych pierwszej instancji są komisje orzekające w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwane dalej „komisjami orzekającymi”.
2. Organem orzekającym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych drugiej instancji jest Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych, zwana dalej „Główną Komisją Orzekającą”.
3. Kadencja komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej trwa 4 lata.

Art. 43.

1. W skład komisji orzekającej wchodzi przewodniczący, jeden lub dwóch jego zastępców i od 5 do 21 członków komisji.

2. W skład Głównej Komisji Orzekającej wchodzi przewodniczący, jeden lub dwóch jego zastępców i 21 członków Komisji.

Art. 44.

1. Przewodniczący kieruje pracą komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej, czuwa nad sprawnym przebiegiem postępowania i w tym celu wydaje postanowienia i zarządzenia oraz podejmuje inne czynności określone w ustawie.
2. Zastępca przewodniczącego, w zakresie spraw przekazanych przez przewodniczącego, podejmuje wszystkie czynności określone w ustawie dla przewodniczącego.
3. Przewodniczący, ich zastępcy i członkowie komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej są obowiązani do udziału w szkoleniach z zakresu problematyki finansów publicznych i prawa.

Art. 45.

1. Członkowie komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej są niezawisli w zakresie orzekania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych i podlegają tylko przepisom prawa.
2. Członkowie komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej orzekają w granicach określonych ustawą oraz na mocy przekonania opartego na ocenie dowodów, rozstrzygają samodzielnie nasuwające się zagadnienia prawne i nie są związani rozstrzygnięciami innych organów, z wyjątkiem prawomocnego wyroku sądu.

Rozdział 2

Komisje orzekające i ich właściwość

Art. 46.

Komisjami orzekającymi są:

- 1) wspólna komisja orzekająca;
- 2) resortowe komisje orzekające przy ministrach kierujących działem lub działami administracji rządowej;
- 3) komisja orzekająca przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
- 4) regionalne komisje orzekające przy regionalnych izbach obrachunkowych.

Art. 47.

1. Wspólna komisja orzekająca orzeka w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie realizacji budżetu państwa w częściach:
 - 1) Kancelaria Sejmu;
 - 2) Kancelaria Senatu;

- 3) Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) Sąd Najwyższy;
 - 5) Naczelny Sąd Administracyjny;
 - 6) Trybunał Konstytucyjny;
 - 7) Najwyższa Izba Kontroli;
 - 8) Rzecznik Praw Obywatelskich;
 - 9) Rzecznik Praw Dziecka;
 - 10) Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji;
 - 11) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych;
 - 12) Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;
 - 13) Krajowe Biuro Wyborcze;
 - 14) Państwowa Inspekcja Pracy;
 - 15) Krajowa Rada Sądownictwa.
2. Wspólna komisja orzekająca orzeka również w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w odniesieniu do jednostek otrzymujących środki publiczne przekazane z części budżetu państwa określonych w ust. 1.

Art. 48.

Resortowa komisja orzekająca orzeka w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie dotyczącym:

- 1) realizacji budżetu państwa w częściach, którymi dysponuje minister kierujący działem lub działami administracji rządowej, z wyłączeniem środków przekazanych jednostkom, o których mowa w art. 51 pkt 1 i 4;
- 2) organów i jednostek podległych lub nadzorowanych przez ministra oraz jednostek im podległych lub przez nie nadzorowanych;
- 3) innych jednostek otrzymujących środki publiczne przekazane z części budżetu państwa lub innych środków publicznych, którymi dysponuje minister lub organy i jednostki, o których mowa w pkt 2.

Art. 49.

Resortowa komisja orzekająca przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej orzeka także w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie dotyczącym:

- 1) osób pełniących funkcje wojewody, wicewojewody, dyrektora generalnego urzędu wojewódzkiego i głównego księgowego części budżetowej, której dysponentem jest wojewoda;
- 2) osób pełniących funkcje marszałka województwa, członka zarządu województwa i głównego księgowego budżetu województwa (skarbnika województwa).

Art. 50.

Komisja orzekająca przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów orzeka w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie dotyczącym:

- 1) realizacji budżetu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
- 2) samorządowych kolegiów odwoławczych;
- 3) organów i jednostek nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów oraz jednostek im podległych lub przez nie nadzorowanych, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 49 pkt 1, oraz jednostek, o których mowa w art. 51 pkt 3;
- 4) osób pełniących funkcje sekretarza stanu, podsekretarza stanu, dyrektora generalnego naczelnego lub centralnego urzędu administracji rządowej i głównego księgowego części budżetowej, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 49 pkt 1;
- 5) innych jednostek otrzymujących środki publiczne przekazane z części budżetu państwa lub innych środków publicznych, którymi dysponuje Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów lub organy i jednostki wymienione w pkt 3.

Art. 51.

Regionalna komisja orzekająca orzeka w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie dotyczącym:

- 1) jednostek samorządu terytorialnego, ich związków i stowarzyszeń, z wyłączeniem osób, o których mowa art. 49 pkt 2;
- 2) realizacji budżetu wojewody;
- 3) jednostek podległych i nadzorowanych przez wojewodę;
- 4) samorządowych jednostek organizacyjnych, w tym samorządowych osób prawnych;
- 5) innych jednostek otrzymujących środki publiczne przekazane z budżetów jednostek samorządu terytorialnego lub innych środków publicznych, którymi dysponują te jednostki;
- 6) innych jednostek w zakresie środków otrzymanych z budżetu wojewody lub z innych środków, którymi dysponuje wojewoda.

Rozdział 3

Zasady powoływania komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej

Art. 52.

Przewodniczącego, jego zastępcę oraz członków wspólnej komisji orzekającej powołuje i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Są oni powoływani spośród kandydatów zgłoszonych przez:

- 1) Szefa Kancelarii Prezydenta;
- 2) Marszałka Sejmu;
- 3) Marszałka Senatu;
- 4) Prezesa Najwyższej Izby Kontroli;
- 5) Rzecznika Praw Obywatelskich;
- 6) Rzecznika Praw Dziecka;
- 7) Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji;
- 8) Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych;
- 9) Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;
- 10) Kierownika Krajowego Biura Wyborczego;
- 11) Głównego Inspektora Pracy;
- 12) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego;
- 13) Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- 14) Prezesa Trybunału Konstytucyjnego;
- 15) Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa.

Art. 53.

1. Przewodniczących komisji, o których mowa w art. 46 pkt 2-4, i ich zastępców powołuje i odwołuje, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Prezes Rady Ministrów. Są oni powoływani spośród kandydatów zgłoszonych, odnośnie do:
 - 1) resortowej komisji orzekającej przy ministrze kierującym działem lub działami administracji rządowej - przez tego ministra;
 - 2) komisji orzekającej przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - przez Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
 - 3) regionalnej komisji orzekającej przy regionalnej izbie obrachunkowej - przez prezesa tej izby.
2. Członków komisji, o których mowa w art. 46 pkt 2-4, powołuje i odwołuje, na wniosek przewodniczącego komisji orzekającej, Prezes Rady Ministrów.

Art. 54.

1. Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej i jego zastępcę powołuje i odwołuje, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Prezes Rady Ministrów.
2. Członków Głównej Komisji Orzekającej powołuje i odwołuje, na wniosek Przewodniczącego tej Komisji, Prezes Rady Ministrów.

Art. 55.

1. W skład komisji orzekającej oraz Głównej Komisji Orzekającej powołuje się osobę, która wyraziła zgodę na pracę w komisji oraz:
 - 1) ma obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw publicznych;
 - 2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 3) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione umyślnie;
 - 4) nie była prawomocnie ukarana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 5) posiada wyższe wykształcenie, z zastrzeżeniem ust. 2;
 - 6) posiada odpowiednią wiedzę z zakresu problematyki finansów publicznych i prawa oraz niezbędne doświadczenie zawodowe.
2. Przewodniczący komisji orzekającej oraz Głównej Komisji Orzekającej oraz ich zastępcy powinni posiadać wyższe wykształcenie prawnicze lub ekonomiczne.
3. Nie można łączyć członkostwa w komisji orzekającej i Głównej Komisji Orzekającej, być członkiem więcej niż jednej komisji orzekającej, a także łączyć członkostwa w tych komisjach z funkcją rzecznika dyscypliny finansów publicznych, Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych lub ich zastępców.
4. Członkiem wspólnej komisji orzekającej nie może być kierownik i zastępca kierownika komórki bezpośrednio odpowiedzialnej za wykonanie budżetu państwa w zakresie części, o których mowa w art. 47 ust. 1.
5. Członkiem resortowej komisji orzekającej nie może być kierownik i zastępca kierownika komórki bezpośrednio odpowiedzialnej za wykonanie budżetu państwa w zakresie części, której dysponentem jest właściwy minister, lub planu finansowego jednostki budżetowej - urzędu obsługującego ministra.
6. Członkiem komisji orzekającej przy Szefie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów nie może być kierownik i zastępca kierownika komórki bezpośrednio odpowiedzialnej za wykonywanie budżetu państwa w zakresie części Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.
7. Członkiem regionalnej komisji orzekającej nie może być kierownik i zastępca kierownika komórki bezpośrednio odpowiedzialnej za wykonywanie budżetu państwa w zakresie części, której dysponentem jest wojewoda, lub planu finansowego jednostki budżetowej - urzędu wojewódzkiego.

Art. 56.

1. Przed upływem kadencji członkostwo w komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej wygasa w razie:
 - 1) rezygnacji z członkostwa;
 - 2) śmierci;
 - 3) utraty obywatelstwa polskiego;

- 4) utraty praw publicznych;
 - 5) utraty pełnej zdolności do czynności prawnych;
 - 6) prawomocnego skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione umyślnie;
 - 7) prawomocnego ukarania za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 8) powołania na stanowisko, o którym mowa w art. 55 ust. 4-7;
 - 9) zniesienia lub połączenia organów, przy których powołano komisje orzekające.
2. Członka komisji orzekającej lub Głównej Komisji orzekającej można odwołać w razie:
- 1) nie usprawiedliwionego niewykonywania przez niego obowiązków lub rażąco niedbałego ich wykonywania;
 - 2) zachowania uchybiającego godności członka komisji;
 - 3) trwałej niemożności wykonywania obowiązków członka komisji.
3. Przepisy ust. 1 i 2 oraz art. 55 stosuje się odpowiednio do przewodniczących i zastępców przewodniczącego komisji.
4. Wygaśnięcie członkostwa w komisji orzekającej stwierdza przewodniczący komisji, a wygaśnięcie członkostwa przewodniczącego komisji lub jego zastępcy - stwierdza Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej.
5. Wygaśnięcie członkostwa w Głównej Komisji Orzekającej stwierdza Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej, a wygaśnięcie członkostwa Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej lub jego zastępcy stwierdza Prezes Rady Ministrów.
6. Skład komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej może być uzupełniony w czasie trwania kadencji.

Rozdział 4

Organy właściwe do wypełniania funkcji oskarżyciela

Art. 57.

1. Organami właściwymi do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz wypełniania funkcji oskarżyciela w pierwszej instancji są rzecznicy dyscypliny finansów publicznych, zwani dalej „rzecznikami dyscypliny”, i ich zastępcy.
2. Zastępca rzecznika dyscypliny w zakresie spraw przekazanych przez rzecznika dyscypliny wykonuje zadania i podejmuje wszystkie czynności określone w ustawie dla rzecznika dyscypliny.
3. W zakresie sprawowanej funkcji rzecznik dyscypliny jest przełożonym swoich zastępców.

Art. 58.

1. Organem właściwym do wypełniania funkcji oskarżyciela w drugiej instancji jest Główny Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, zwany dalej „Głównym Rzecznikiem”, i jego zastępcy.
2. Zastępca Głównego Rzecznika w zakresie spraw przekazanych przez Głównego Rzecznika wykonuje zadania i podejmuje wszystkie czynności określone w ustawie dla Głównego Rzecznika.
3. Główny Rzecznik jest w zakresie sprawowanej funkcji przełożonym swoich zastępców oraz rzeczników dyscypliny i ich zastępców.
4. Rzecznicy dyscypliny i ich zastępcy są obowiązani do udziału w szkoleniach z zakresu problematyki finansów publicznych i prawa.

Art. 59.

W zakresie sprawowanej funkcji Główny Rzecznik, rzecznik dyscypliny i ich zastępcy działają na rzecz finansów publicznych oraz reprezentują w prowadzonym postępowaniu interesy Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego i innych jednostek sektora finansów publicznych.

Rozdział 5

Zasady powoływania Głównego Rzecznika i rzeczników dyscypliny

Art. 60.

1. Głównego Rzecznika powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych .
2. Zastępców Głównego Rzecznika powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Głównego Rzecznika.

Art. 61.

Rzecznika dyscypliny właściwego w sprawach rozpatrywanych przez wspólną komisję orzekającą i jego zastępców powołuje i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 62.

1. Rzeczników dyscypliny właściwych w sprawach rozpatrywanych przez komisje, o których mowa w art. 46 pkt 2-4 i ich zastępców, powołuje i odwołuje Główny Rzecznik.
2. Główny Rzecznik zwraca się do Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ministrów kierujących działami administracji rządowej oraz prezesów regionalnych izb obrachunkowych o przedstawienie, w terminie 30 dni, kandydatów na rzeczników dyscypliny lub zastępców rzecznika.

3. Główny Rzecznik może powołać rzecznika dyscypliny lub zastępcę rzecznika właściwego w sprawach rozpoznawanych przez więcej niż jedną komisję orzekającą, jak również spośród innych osób, niż wymienione w ust. 2, pod warunkiem uzyskania pozytywnej opinii Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, właściwego ministra albo prezesa regionalnej izby obrachunkowej.
4. Główny Rzecznik może, na wniosek lub z urzędu, wyznaczyć do prowadzenia postępowania lub wypełniania obowiązków oskarżyciela w danej sprawie innego, niż wynika to z jego właściwości, rzecznika dyscypliny lub jego zastępcę.

Art. 63.

1. Rzecznikiem dyscypliny lub jego zastępcą może być osoba, która wyraziła zgodę na pełnienie funkcji rzecznika dyscypliny oraz:
 - 1) ma obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw publicznych;
 - 2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 3) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione umyślnie;
 - 4) nie była prawomocnie ukarana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 5) posiada wyższe wykształcenie prawnicze lub ekonomiczne;
 - 6) posiada odpowiednią wiedzę z zakresu problematyki finansów publicznych i prawa oraz niezbędne doświadczenie zawodowe.
2. Do rzeczników dyscypliny i ich zastępców stosuje się odpowiednio przepisy art. 55 ust. 4-7. Funkcji rzecznika dyscypliny, Głównego Rzecznika i ich zastępców nie można łączyć z członkostwem w komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 64.

O powołaniu lub odwołaniu rzecznika dyscypliny lub jego zastępcy powiadamia się odpowiednio Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, właściwego ministra, prezesa regionalnej izby obrachunkowej i przewodniczącego komisji orzekającej.

Rozdział 6

Uprawnienia członków organów orzekających i rzeczników oraz funkcjonowanie i obsługa komisji i rzeczników

Art. 65.

1. Przewodniczącym, ich zastępcom, członkom komisji orzekających oraz Głównej Komisji Orzekającej, rzecznikom dyscypliny, Głównemu Rzecznikowi i ich zastępcom, z zastrzeżeniem ust. 6, przysługuje ryczałtowe wynagrodzenie miesięczne wypłacane z budżetu państwa.

2. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, członka komisji orzekającej i Głównej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,2 i 0,4 przeciętnego wynagrodzenia.
3. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, przewodniczącego komisji orzekającej i Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,4 i 0,8 przeciętnego wynagrodzenia.
4. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, zastępcy przewodniczącego komisji orzekającej i Głównej Komisji Orzekającej wynosi odpowiednio 0,3 i 0,6 przeciętnego wynagrodzenia.
5. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, Głównego Rzecznika i jego zastępcy wynosi odpowiednio 0,8 i 0,6 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, a rzecznika dyscypliny i jego zastępcy odpowiednio 0,4 i 0,3 tego wynagrodzenia.
6. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje osobom powołanym spośród osób zatrudnionych w komórce organizacyjnej zapewniającej obsługę prawną i administracyjno-techniczną, o której mowa w art. 70 ust. 1 i 2.

Art. 66.

1. Członkom składu orzekającego, oskarżycielowi i protokolantowi, o ile protokolant nie wykonuje obowiązków wynikających z zatrudnienia, przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe za udział w rozprawie lub posiedzeniu.
2. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, przewodniczącego składu orzekającego komisji orzekającej wynosi 0,08, członka składu orzekającego i oskarżyciela 0,07 przeciętnego wynagrodzenia, a protokolanta 0,05 tego wynagrodzenia.
3. Wysokość ryczałtowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, przewodniczącego składu orzekającego Głównej Komisji Orzekającej wynosi 0,12, członka składu orzekającego i oskarżyciela wynosi 0,1 przeciętnego wynagrodzenia, a protokolanta 0,05 tego wynagrodzenia.

Art. 67.

1. O powołaniu w skład komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej albo do pełnienia funkcji rzecznika dyscypliny, Głównego Rzecznika i ich zastępców, zawiadamia się osobę powołaną oraz jej pracodawcę.
2. O wygaśnięciu członkostwa albo odwołaniu ze składu komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej przed upływem kadencji albo odwołaniu z funkcji rzecznika, Głównego Rzecznika lub ich zastępcy, zawiadamia się osobę odwołaną lub której członkostwo wygasło oraz jej pracodawcę.
3. Wypowiedzenie przez pracodawcę stosunku pracy z osobą wchodzącą w skład komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej, a także w okresie 6 miesięcy po upływie kadencji, wygaśnięciu członkostwa lub odwołaniu ze składu komisji - w przypadku gdy jest on pracownikiem jednostki sektora finansów publicznych - wymaga uprzedniej zgody Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 68.

1. Pracodawca osoby powołanej w skład komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej albo pełniącej funkcję rzecznika dyscypliny, Głównego Rzecznika lub ich zastępcy, jest obowiązany zwolnić ją na czas niezbędny do wywiązania się ze sprawowanej funkcji albo udziału w szkoleniach, określonych w art. 44 ust. 3 oraz art. 58 ust. 4, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia za ten czas. Podstawą do zwolnienia z pracy jest wezwanie lub pismo przewodniczącego komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej albo rzecznika dyscypliny lub Głównego Rzecznika.
2. Pracodawca osoby wezwanej na rozprawę w charakterze świadka jest obowiązany zwolnić ją z zachowaniem prawa do wynagrodzenia za czas nieobecności w pracy. Podstawą do zwolnienia z pracy jest wezwanie przewodniczącego komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 69.

1. Osobom wchodzącym w skład komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej, rzecznikom dyscypliny, Głównemu Rzecznikowi i ich zastępcom przysługuje zwrot kosztów przejazdu i noclegów, zgodnie z przepisami o wysokości oraz warunkach ustalania należności przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.
2. Świadkom wezwanym na rozprawę przysługuje zwrot kosztów przejazdu, zgodnie z przepisami o wysokości oraz warunkach ustalania należności przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

Art. 70.

1. Szef Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ministrowie oraz prezesi regionalnych izb obrachunkowych zapewniają siedzibę, obsługę prawną i administracyjno-techniczną komisji orzekającej oraz rzecznika i jego zastępcy właściwych w sprawach tej komisji, a także ponoszą wydatki związane z ich funkcjonowaniem, wypłatą wynagrodzeń i szkoleniem, z zastrzeżeniem ust. 3, oraz zwrotem świadkom kosztów przejazdu, finansowane z budżetu państwa.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zapewnia siedzibę, obsługę prawną i organizacyjno-techniczną Głównej Komisji Orzekającej, Głównego Rzecznika i jego zastępców, a także ponosi wydatki związane z ich funkcjonowaniem, wypłatą wynagrodzeń i szkoleniem oraz zwrotem świadkom kosztów przejazdu, finansowane z budżetu państwa.
3. W przypadku powołania rzecznika dyscypliny lub jego zastępcy spośród kandydatów niezgłoszonych przez organy, o których mowa w art. 62 ust. 2, wydatki związane z wypłatą mu wynagrodzenia i szkoleniem ponosi minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Art. 71.

Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) regulamin działania komisji orzekających i Głównej Komisji Orzekającej;
 - 2) zakres zadań organizacyjno-prawnej i biurowej obsługi komisji orzekających, rzeczników dyscypliny oraz Głównej Komisji Orzekającej i Głównego Rzecznika;
 - 3) warunki organizowania i prowadzenia szkolenia członków komisji orzekających, Głównej Komisji Orzekającej i rzeczników dyscypliny;
 - 4) rodzaje dokumentacji kwalifikowanej jako materiały archiwalne oraz terminy, w których akta spraw o naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają zniszczeniu w całości lub w części albo przekazaniu archiwom państwowym
- mając na uwadze zapewnienie sprawnego i skutecznego działania organów właściwych w sprawach naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Dział IV

Postępowanie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Rozdział 1

Zasady postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 72.

1. Postępowanie w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwane dalej „postępowaniem”, jest dwuinstancyjne.
2. Postępowanie obejmuje postępowanie wyjaśniające prowadzone przez rzecznika dyscypliny, postępowanie przed komisją orzekającą oraz postępowanie odwoławcze przed Główną Komisją Orzekającą.
3. Komisja orzeka na rozprawie lub posiedzeniu w składzie trzech osób. Rozstrzygnięcia składu orzekającego są podejmowane w drodze głosowania i zapadają większością głosów.

Art. 73.

1. Stronami postępowania przed komisją orzekającą i Główną Komisją Orzekającą są obwiniony o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwany dalej „obwinionym”, oraz oskarżyciel.
2. Oskarżycielem przed komisją orzekającą jest rzecznik dyscypliny, który występuje z wnioskiem o ukaranie, z zastrzeżeniem art. 114 ust. 2, a oskarżycielem przed Główną Komisją Orzekającą jest Główny Rzecznik.
3. Obwinionym jest osoba, wobec której oskarżyciel wystąpił z wnioskiem o ukaranie za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 74.

1. Obwinionemu przysługuje prawo do obrony w toku całego postępowania.
2. Obwinionemu przysługuje prawo do przedstawiania dowodów na swoją obronę oraz składania wniosków dowodowych.
3. Obwinionemu przysługuje prawo do korzystania z pomocy jednego obrońcy.

Art. 75.

1. Obrońcą obwinionego może być osoba uprawniona do obrony zgodnie z przepisami prawa o adwokaturze, osoba uprawniona do świadczenia pomocy prawnej zgodnie z przepisami o radcach prawnych albo inna osoba, posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, upoważniona przez obwinionego.
2. Obwiniony może udzielić upoważnienia do obrony na piśmie lub ustnie do protokołu.
3. Obrońca może podejmować wszystkie czynności określone dla obwinionego oraz przysługują mu wszystkie prawa określone dla obwinionego, a jego udział w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego. Obrońca może podejmować czynności jedynie na korzyść obwinionego.
4. Obrońca może bronić kilku obwinionych, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności.

Art. 76.

1. Obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie zostanie udowodniona i potwierdzona prawomocnym orzeczeniem w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.
2. Obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może bez podania powodów odmówić składania wyjaśnień lub odpowiedzi na poszczególne pytania.
3. Nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.
4. Podstawą rozstrzygnięcia mogą być jedynie dowody ujawnione w postępowaniu przed organem orzekającym.

Art. 77.

Prawa określone w art. 74-76 przysługują także osobie, wobec której rzecznik dyscypliny wszczął postępowanie wyjaśniające.

Art. 78.

1. Nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, z zastrzeżeniem ust. 3, gdy:
 - 1) zarzucanego czynu nie popełniono;

- 2) w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych;
 - 3) nastąpiło przedawnienie karalności;
 - 4) obwiniony zmarł;
 - 5) obwiniony na mocy przepisów szczególnych nie podlega orzecznictwu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 6) w sprawie o ten sam czyn, popełniony przez tego samego obwinionego zostało wydane prawomocne postanowienie lub orzeczenie komisji orzekającej, albo w tej samej sprawie przeciwko temu samemu obwinionemu toczy się przed komisją orzekającą wcześniej wszczęte postępowanie;
 - 7) zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 27 ust. 1 lub art. 28 ust.1;
 - 8) zachodzi inna okoliczność wykluczająca z mocy ustawy orzekanie w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.
2. Okoliczności wymienione w ust. 1 uwzględnia się z urzędu w każdej fazie postępowania i wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.
 3. Jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, stwierdzono po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed organem orzekającym, wydaje się orzeczenie o uniewinnieniu.

Art. 79.

Sprawy o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, pozostające ze sobą w ścisłym związku lub dotyczące naruszenia dyscypliny finansów publicznych popełnionego przez więcej niż jedną osobę, rozpoznaje się łącznie, chyba że zachodzą okoliczności uniemożliwiające łączne rozpoznanie sprawy.

Art. 80.

1. Organy prowadzące postępowanie są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.
2. Organy prowadzące postępowanie są obowiązane, w niezbędnym zakresie, pouczać jego uczestników o ciężących na nich obowiązkach i przysługujących im prawach oraz udzielać im wyjaśnień i informacji o tych prawach i obowiązkach, tak aby w toku postępowania jego uczestnicy nie ponieśli szkody z powodu niezajomości przepisów, dotyczących postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Art. 81.

1. Z wnioskiem o ukaranie występuje się do komisji orzekającej, zgodnie z właściwością określoną w art. 47-51.
2. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej, na wniosek przewodniczącego komisji orzekającej złożony przed skierowaniem wniosku o ukaranie do rozpoznania, wyznacza, w drodze postanowienia, do rozpoznania wniosku o ukaranie inną komisję orzekającą niż wynika to z jej właściwości, jeżeli wniosek o ukara-

nie dotyczy członka komisji orzekającej albo rzecznika dyscypliny lub jego zastępcy, właściwego w sprawach tej komisji.

3. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej wyznacza, w drodze postanowienia, do rozpoznania wniosku o ukaranie inną komisję orzekającą niż wynika to z jej właściwości, jeżeli z powodu wyłączenia członków komisji właściwej do rozpoznania sprawy, jej rozpoznanie przed daną komisją nie jest możliwe.
4. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej rozstrzyga, w drodze postanowienia, spory o właściwość między komisjami orzekającymi.

Art. 82.

Główna Komisja Orzekająca, uchylając orzeczenie komisji orzekającej, stwierdzając nieważność prawomocnego rozstrzygnięcia lub wydając postanowienie o wznowieniu postępowania, może postanowić o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez inną komisję orzekającą.

Art. 83.

1. Członek komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej podlega wyłączeniu od udziału w rozpoznawaniu sprawy, jeżeli:
 - 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio, jego małżonka, krewnego lub powinowatego w linii prostej albo osoby pozostającej z nim w stosunku przysposobienia;
 - 2) brał udział w wydaniu postanowienia lub orzeczenia uchylonego albo uznanego za nieważne z mocy prawa;
 - 3) brał udział w rozpoznawaniu sprawy w niższej instancji;
 - 4) występował w sprawie w charakterze świadka lub oskarżyciela.
2. Wyłączenie członka komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej od udziału w rozpoznawaniu sprawy z przyczyn, o których mowa w ust. 1, następuje z urzędu.
3. Wyłączenie członka komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej od udziału w rozpoznawaniu sprawy następuje również na wniosek tego członka, oskarżyciela, obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli między nim a oskarżycielem, obwinionym lub jego obrońcą, zachodzi stosunek tego rodzaju, że może budzić wątpliwości co do jego bezstronności.
4. Przepisy ust. 1 pkt 1 oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do wyłączenia od udziału w rozpoznawaniu sprawy oskarżyciela i protokolanta.

Art. 84.

1. W sprawie wyłączenia członka komisji orzekającej lub Głównej Komisji Orzekającej na wniosek rozstrzygają, odpowiednio przed rozprawą lub posiedzeniem, przewodniczący tych komisji. O wyłączeniu członka składu orzekającego, oskarżyciela lub protokolanta rozstrzyga, przed odczytaniem wniosku o ukaranie, przewodniczący składu orzekającego. Jeżeli wniosek o wyłączenie dotyczy przewodniczącego składu orzekającego - w sprawie jego wyłączenia rozstrzyga

odpowiednio przewodniczący komisji orzekającej lub Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej.

2. W sprawie wyłączenia rzecznika dyscypliny od udziału w rozpoznawaniu zawiadomienia o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych rozstrzyga Główny Rzecznik.

Art. 85.

1. Jeżeli ustawa nie wymaga wydania orzeczenia albo postanowienia wydaje się zarządzenia.
2. Postanowienie powinno zawierać co najmniej:
 - 1) oznaczenie organu oraz osoby lub osób, wydającej postanowienie;
 - 2) datę wydania postanowienia;
 - 3) wskazanie sprawy oraz kwestii, której postanowienie dotyczy;
 - 4) rozstrzygnięcie z podaniem podstawy prawnej;
 - 5) uzasadnienie, chyba że ustawa zwalnia od tego wymagania;
 - 6) pouczenie o terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia albo informację o jego nieprzysługiwaniu;
 - 7) wskazanie osoby lub osób, którym jest przekazywane.
3. Uzasadnienie postanowienia powinno zawierać przedstawienie faktów i dowodów, które stanowiły podstawę wydania postanowienia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej postanowienia.
4. Zażalenie na postanowienie przysługuje, jeżeli ustawa tak stanowi.
5. Przepisy ust. 2 pkt 1-4 , 6 i 7 oraz ust. 4 stosuje się odpowiednio do zarządzeń.

Art. 86.

1. Instytucje państwowe i samorządowe są obowiązane, w zakresie swojego działania, udzielać pomocy organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w szczególności wydawać opinie, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy wymaga wiadomości specjalnych lub specjalistycznych.
2. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych wydaje opinie, w terminie określonym przez organ prowadzący postępowanie, w sprawach dotyczących przepisów o zamówieniach publicznych.

Rozdział 2

Dowody

Art. 87.

Przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Art. 88.

Fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu. To samo dotyczy faktów znanych z urzędu organowi prowadzącemu postępowanie, należy jednak zwrócić na nie uwagę stron.

Art. 89.

1. Organ prowadzący postępowanie jest obowiązany do wyczerpującego zebrania i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego.
2. We wniosku dowodowym należy podać oznaczenie dowodu oraz określić okoliczności, które mają być udowodnione, a także można określić sposób przeprowadzenia dowodu.
3. Wniosek dowodowy może zostać oddalony, jeżeli:
 - 1) okoliczność, która ma zostać udowodniona nie ma znaczenia dla sprawy;
 - 2) okoliczność, której dotyczy wniosek, została już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
 - 3) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności;
 - 4) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania;
 - 5) dowodu nie da się przeprowadzić.
4. Podstawą oddalenia wniosku dowodowego nie może być fakt, że dotychczas przeprowadzone dowody wskazują fakty odmienne od tych, które wnioskodawca zamierza udowodnić.
5. Oddalenie wniosku dowodowego nie stoi na przeszkodzie późniejszemu dopuszczeniu dowodu, nawet jeżeli nie ujawniły się nowe okoliczności.

Art. 90.

Osoba, wobec której wszczęto postępowanie, występująca z wnioskiem dowodowym, w tym o dowód z wyjaśnień świadków, obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, o których stwierdzenie wnosi. Obowiązek dotyczy również wskazania świadków, których wyjaśnienia mają stwierdzać te fakty, tak by wezwania ich przez organ prowadzący postępowanie było możliwe.

Art. 91.

1. Osoba wezwana w charakterze świadka ma obowiązek, na żądanie organu prowadzącego postępowanie złożyć wyjaśnienia na piśmie, a jeżeli okaże się to niezbędne, stawić się na wezwanie, w szczególności na rozprawie i złożyć zeznania ustnie.
2. Świadek, który nie może stawić się na rozprawę z powodu choroby, kalectwa lub innej niedającej się pokonać przeszkody może być przesłuchany w miejscu swojego pobytu przez:

- 1) wyznaczonego członka składu orzekającego lub
- 2) członka innej komisji orzekającej, jeżeli byłoby to uzasadnione ze względu na odległość, która dzieli siedzibę komisji od miejsca pobytu świadka, a zwróci się o to przewodniczący komisji rozpoznającej sprawę.
3. Przed rozpoczęciem przesłuchania, świadka należy pouczyć o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy.
4. Świadek może odmówić udzielenia odpowiedzi na poszczególne pytania, jeżeli odpowiedź mogłaby narazić jego samego, jego małżonka, krewnego lub powinowatego w linii prostej albo osobę pozostającą z nim w stosunku przysposobienia na odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych lub odpowiedzialność określoną odrębnymi przepisami.
5. Świadek może odmówić udzielenia odpowiedzi na pytania co do okoliczności objętych tajemnicą państwową lub służbową, chyba że zostanie zwolniony z obowiązku zachowania tajemnicy, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Zwolnienia można odmówić tylko wtedy, gdy złożenie wyjaśnień lub udzielenie odpowiedzi wyrządzić mogło poważną szkodę państwu.
6. Świadek może odmówić odpowiedzi na poszczególne pytania ze względu na obowiązek zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji, co do okoliczności na które rozciąga się ten obowiązek, chyba że sąd zwolni go od obowiązku zachowania tajemnicy. Zwolnienie to może dotyczyć wyłącznie okoliczności, która nie może być ustalona w postępowaniu przed komisją orzekającą lub w postępowaniu odwoławczym na podstawie innych dowodów.

Art. 92.

Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy wymaga wiadomości specjalnych lub specjalistycznych organ prowadzący postępowanie zasięga opinii organów lub instytucji, o których mowa w art. 86.

Rozdział 3

Zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych

Art. 93.

1. Zawiadomienie o ujawnionych okolicznościach, wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwane dalej „zawiadomieniem”, składa niezwłocznie do właściwego rzecznika dyscypliny:
 - 1) kierownik jednostki sektora finansów publicznych;
 - 2) kierownik jednostki otrzymującej środki publiczne;
 - 3) organ sprawujący nadzór nad jednostką sektora finansów publicznych;
 - 4) organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego;
 - 5) organ kontroli lub kierownik jednostki prowadzącej kontrolę jednostki sektora finansów publicznych;

- 6) dysponent przekazujący środki publiczne jednostce nie zaliczanej do sektora finansów publicznych
- zwany dalej „zawiadamiającym”.
2. Zawiadamiającemu przysługuje prawo do żądania informacji niezbędnych do sporządzenia zawiadomienia.

Art. 94.

1. Zawiadomienie zawiera co najmniej:

- 1) datę, imię i nazwisko, stanowisko służbowe, adres i podpis zawiadamiającego;
- 2) określenie ujawnionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych wraz z podaniem sposobu, czasu jego popełnienia oraz naruszonego przepisu prawa;
- 3) wskazanie okoliczności, w jakich doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a także jeżeli nastąpiło uszczuplenie środków publicznych, przekroczenie upoważnienia do dokonywania wydatków ze środków publicznych, do zaciągnięcia zobowiązań lub niewykonanie zobowiązań albo zapłata odsetek, kar lub opłat - określenie ich wysokości;
- 4) informację, czy przedstawione naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest przedmiotem postępowania karnego, postępowania w sprawie o wykroczenie, postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe.

2. Zawiadomienie zawiera również, w miarę możliwości, wskazanie imienia i nazwiska, adresu zamieszkania osoby, która naruszyła dyscyplinę finansów publicznych, adresu pracodawcy i stanowiska zajmowanego przez tę osobę w czasie popełnienia naruszenia, a także nazwy i adresu jej aktualnego pracodawcy.
3. Jeżeli zawiadomienie nie zawiera imienia, nazwiska, stanowiska służbowego lub adresu zawiadamiającego pozostawia się je bez rozpoznania.
4. Jeżeli zawiadomienie nie zawiera któregokolwiek z elementów wymienionych w ust. 1 pkt 2 lub podpisu zawiadamiającego, rzecznik dyscypliny zwraca zawiadomienie, wskazując braki złożonego zawiadomienia.
5. Jeżeli zawiadomienie nie zawiera któregokolwiek z elementów wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4, rzecznik dyscypliny uzupełnia braki we własnym zakresie albo wskazuje je zawiadamiającemu, wzywając go jednocześnie do ponownego złożenia uzupełnionego zawiadomienia w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty doręczenia wezwania.

Art. 95.

Jeżeli rzecznik dyscypliny otrzymał informację o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych od osób lub podmiotów innych niż wymienione w art. 93 ust. 1, przekazuje tę informację kierownikowi jednostki, której ona dotyczy oraz organowi sprawującemu nadzór nad tą jednostką.

Rozdział 4

Czynności sprawdzające i postępowanie wyjaśniające

Art. 96.

1. Na podstawie zawiadomienia rzecznik dyscypliny podejmuje czynności sprawdzające w celu stwierdzenia, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania wyjaśniającego.
2. Rzecznik dyscypliny może wzywać zawiadamiającego, kierownika jednostki, której zawiadomienie dotyczy oraz organ sprawujący nad nią nadzór lub dysponenta, który przekazał środki publiczne do złożenia wyjaśnień, przekazania opinii oraz do wydania albo okazania dokumentu mającego znaczenie w sprawie, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.
3. Dokumenty, opinie lub inne informacje, objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy państwowej lub służbowej, przekazuje się rzecznikowi dyscypliny tylko w przypadku zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 97.

1. Rzecznik dyscypliny, w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, powinien zakończyć czynności sprawdzające i wydać postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego albo o odmowie jego wszczęcia.
2. Jeżeli postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego nie obejmuje wszystkich naruszeń dyscypliny finansów publicznych wskazanych w zawiadomieniu, rzecznik dyscypliny wydaje - w zakresie tych naruszeń - postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego.
3. Jeżeli zakończenie czynności sprawdzających nie jest możliwe w terminie, o którym mowa w ust. 1, Główny Rzecznik może, na uzasadniony wniosek rzecznika dyscypliny, przedłużyć ten termin na czas oznaczony, nie dłużej jednak niż o 90 dni.
4. W uzasadnionych przypadkach, a w szczególności gdy ustalenie, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania wyjaśniającego jest uzależnione od wydania ostatecznej decyzji ustalającej należność Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych, Główny Rzecznik może przedłużyć termin zakończenia czynności sprawdzających na czas nieoznaczony.

Art. 98.

1. Postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego powinno zawierać dodatkowo:
 - 1) imię i nazwisko osoby, wobec której postępowanie zostało wszczęte, adres pracodawcy i stanowisko zajmowane przez tę osobę w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych;

- 2) określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych będącego przedmiotem postępowania wraz z podaniem naruszonego przepisu prawa.
2. Postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego nie wymaga uzasadnienia.

Art. 99.

Rzecznik dyscypliny może wszcząć postępowanie wyjaśniające:

- 1) wobec osoby, która nie była wymieniona w zawiadomieniu;
- 2) w zakresie czynu, którego nie wymieniono w zawiadomieniu.

Art. 100.

1. Rzecznik dyscypliny odmawia wszczęcia postępowania wyjaśniającego, jeżeli stwierdzi wystąpienie okoliczności, wymienionej w art. 78 ust. 1.
2. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego powinno zawierać dodatkowo określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, będącego przedmiotem czynności sprawdzających, wraz z podaniem czasu jego popełnienia oraz naruszonego przepisu prawa.

Art. 101.

1. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego doręcza się zawiadamiającemu, któremu służy zażalenie na to postanowienie.
2. W wyniku rozpoznania zażalenia Główny Rzecznik, w drodze postanowienia, utrzymuje w mocy zażalone postanowienie lub je uchyla, w całości lub w części. Uchylając postanowienie Główny Rzecznik poleca rzecznikowi dyscypliny:
 - 1) wszczęcie postępowania wyjaśniającego lub
 - 2) uzupełnienie czynności sprawdzających i wyznacza termin na wydanie nowego postanowienia.

Art. 102.

1. Rzecznik dyscypliny doręcza postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego osobie, wobec której postępowanie zostało wszczęte.
2. Osoba, o której mowa w ust. 1, ma prawo, w terminie określonym przez rzecznika dyscypliny, do złożenia wyjaśnień lub wniosków dowodowych na piśmie lub do protokołu. Niezłożenie wyjaśnień lub wniosków dowodowych w tym terminie uznaje się za odmowę ich złożenia.

Art. 103.

1. Rzecznik dyscypliny może wzywać świadków do złożenia wyjaśnień, na piśmie lub ustnie do protokołu, oraz do przesłania dokumentu mającego znaczenie w sprawie.

2. Pracodawca osoby wezwanej przez rzecznika dyscypliny w charakterze świadka jest obowiązany zwolnić ją z zachowaniem prawa do wynagrodzenia za czas nieobecności w pracy. Podstawą do zwolnienia z pracy jest wezwanie rzecznika dyscypliny.
3. W postępowaniu wyjaśniającym rzecznik dyscypliny sporządza protokół z czynności mających istotne znaczenie dla sprawy. Protokół podpisują osoby uczestniczące w czynności, a w przypadku odmowy jego podpisania, rzecznik dyscypliny zamieszcza stosowną adnotację.

Art. 104.

1. Rzecznik dyscypliny, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wszczęcia postępowania wyjaśniającego, występuje z wnioskiem o ukaranie za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zwanym dalej „wnioskiem o ukaranie”, albo wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego lub jego zawieszeniu.
2. Jeżeli wystąpienie z wnioskiem o ukaranie lub umorzenie postępowania wyjaśniającego nie jest możliwe w terminie, o którym mowa w ust. 1, Główny Rzecznik może, na uzasadniony wniosek rzecznika dyscypliny, przedłużyć ten termin na czas oznaczony, nie dłużej jednak niż o 30 dni.

Art. 105.

Rzecznik dyscypliny informuje obwinionego i zawiadamiającego o wystąpieniu z wnioskiem o ukaranie.

Art. 106.

1. Rzecznik dyscypliny zawiesza postępowanie wyjaśniające w związku z wystąpieniem okoliczności, o których mowa w art. 25 ust. 2.
2. Rzecznik dyscypliny umarza postępowanie wyjaśniające, jeżeli stwierdzi wystąpienie okoliczności wymienionej w art. 78 ust. 1.
3. Postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego powinno zawierać dodatkowo:
 - 1) imię, nazwisko, adres zamieszkania osoby, wobec której wszczęto postępowanie wyjaśniające, oraz zajmowane przez nią stanowisko w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych;
 - 2) określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego wraz z podaniem czasu jego popełnienia oraz naruszonego przepisu prawa.

Art. 107.

Jeżeli we wniosku o ukaranie rzecznik dyscypliny nie postawił zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych wszystkim osobom, wobec których wszczął postępowanie wyjaśniające, wydaje - w stosunku do tych osób - postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

Art. 108.

1. Postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, z wyłączeniem wydanego na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 4, doręcza się osobie, wobec której było ono wszczęte. Osobie tej służy zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania.
2. W wyniku rozpoznania zażalenia Główny Rzecznik, w drodze postanowienia, utrzymuje w mocy zażalone postanowienie lub je uchyla, w całości lub w części. Uchylając postanowienie Główny Rzecznik:
 - 1) poleca rzecznikowi dyscypliny wystąpić z wnioskiem o ukaranie albo
 - 2) zmienia zażalone postanowienie, albo
 - 3) poleca rzecznikowi dyscypliny uzupełnić postępowanie wyjaśniające i wyznacza termin wystąpienia z wnioskiem o ukaranie albo wydania nowego postanowienia.
3. Główny Rzecznik doręcza postanowienie osobie, która wniosła zażalenie. Na postanowienie kończące postępowanie osobie tej służy zażalenie do Głównej Komisji Orzekającej.

Rozdział 5

Wniosek o ukaranie

Art. 109.

1. Z wnioskiem o ukaranie występuje rzecznik dyscypliny.
2. Z wnioskiem o ukaranie, może także - za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ujawnione w wyniku kontroli przeprowadzonej w danej jednostce lub kontroli dotyczącej zamówienia publicznego - wystąpić Najwyższa Izba Kontroli, Prezes Urzędu Zamówień Publicznych i prezes regionalnej izby obrachunkowej.

Art. 110.

1. Wniosek o ukaranie zawiera:
 - 1) oznaczenie organu oraz osoby występującej z wnioskiem o ukaranie;
 - 2) imię, nazwisko, adres zamieszkania obwinionego;
 - 3) wskazanie miejsca zatrudnienia, adresu pracodawcy i stanowiska zajmowanego przez obwinionego w czasie popełnienia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych;
 - 4) określenie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych wraz ze wskazaniem sposobu i czasu jego popełnienia, naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy, pod który zarzucany czyn podpada;
 - 5) wskazanie okoliczności w jakich doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a także jeżeli nastąpiło uszczuplenie środków publicznych,

- przekroczenie upoważnienia do dokonywania wydatków ze środków publicznych, do zaciągnięcia zobowiązań lub niewykonanie zobowiązań albo zapłata odsetek, kar lub opłat - określenie ich wysokości;
- 6) wskazanie dowodów;
 - 7) informację, czy obwiniony przed popełnieniem zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych był karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 8) określenie, jakiej kary domaga się oskarżyciel;
 - 9) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.
2. Do wniosku o ukaranie dołącza się zebrany materiał dowodowy oraz dowody i wyjaśnienia przedstawione przez obwinionego na swoją obronę lub informację o odmowie ich złożenia.
 3. Do wniosku o ukaranie dołącza się, w miarę możliwości, także:
 - 1) zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia, obliczonego jak za urlop wypoczynkowy, otrzymywanego przez obwinionego w czasie popełnienia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz nazwę i adres aktualnego pracodawcy tej osoby;
 - 2) opinię przełożonych o sposobie wywiązywania się obwinionego z obowiązków służbowych.
 4. Organowi, o którym mowa w art. 109 ust. 2, przysługuje uprawnienie do żądania informacji niezbędnych do wniesienia wniosku o ukaranie zgodnie z ust. 1-3. Przepisy art. 96 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Postępowanie przed komisją orzekającą

Art. 111.

1. Komisje orzekające badają swoją właściwość z urzędu.
2. Stwierdzenie nieważności i przekazanie sprawy właściwej komisji orzekającej może nastąpić w każdej fazie postępowania, jednakże nie dłużej niż do otwarcia postępowania dowodowego.

Art. 112.

1. Przewodniczący komisji orzekającej dokonuje wstępnej kontroli wniosku o ukaranie.
2. Jeżeli wniosek o ukaranie nie odpowiada warunkom, wymienionym w art. 110 ust. 1 i 2, przewodniczący komisji orzekającej, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, zarządza zwrot wniosku do uzupełnienia organowi, który z nim wystąpił.
3. W zarządzeniu o zwrocie wniosku o ukaranie do uzupełnienia należy wskazać braki wniosku oraz określić termin ich usunięcia, nie dłuższy niż 30 dni. Na za-

zarządzenie o zwrocie wniosku o ukaranie przysługuje, w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia, zażalenie do Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej za pośrednictwem przewodniczącego komisji, który wydał to zarządzenie.

4. W wyniku rozpoznania zażalenia Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej, w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia, w drodze zarządzenia, uchyla lub utrzymuje w mocy zarządzenie przewodniczącego komisji orzekającej.

Art. 113.

1. Jeżeli wniosek o ukaranie odpowiada warunkom, wymienionym w art. 110 ust. 1 i 2, przewodniczący komisji orzekającej, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania zarządza doręczenie odpisu wniosku obwinionemu, kieruje wniosek do rozpoznania na posiedzenie albo rozprawę, wyznacza ich terminy oraz skład orzekający.
2. W zarządzeniu o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie należy wskazać miejsce i czas, w którym akta sprawy są udostępnione do wglądu obwinionemu lub jego obrońcy, a także pouczyć o prawie składania wniosków dowodowych.

Art. 114.

1. Zarządzenie o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie, w terminie 7 dni od dnia jego wydania, przewodniczący komisji orzekającej przekazuje stronom, a w przypadku gdy z wnioskiem o ukaranie występuje organ wymieniony w art. 109 ust. 2, odpis wniosku o ukaranie przekazuje także rzecznikowi dyscypliny.
2. Na uzasadnione żądanie rzecznika dyscypliny funkcję oskarżyciela przed komisją orzekającą z wniosku o ukaranie wniesionego przez organ wymieniony w art. 109 ust. 2, pełni występujący z wnioskiem o ukaranie lub jego przedstawiciel. Oskarżycielowi takiemu przysługują wszystkie prawa i ciężą na nim obowiązki strony w postępowaniu w pierwszej instancji. Koszty działania przedstawiciela, poza ryczałtowym wynagrodzeniem za udział w rozprawie należnym oskarżycielowi, ponosi organ, który go wyznaczył.
3. Rzecznik dyscypliny kieruje żądanie, o którym mowa w ust. 2, wraz z uzasadnieniem, do przewodniczącego komisji orzekającej, w terminie 7 dni od dnia doręczenia mu zarządzenia, o którym mowa w ust. 1. Przewodniczący komisji orzekającej niezwłocznie zawiadamia występującego z wnioskiem o ukaranie o złożeniu takiego żądania i wzywa go do pełnienia w sprawie obowiązków oskarżyciela przed komisją orzekającą.

Rozdział 7

Posiedzenie

Art. 115.

Posiedzeniem kieruje przewodniczący składu orzekającego i czuwa nad jego prawidłowym przebiegiem.

Art. 116.

1. Jeżeli okoliczności, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 3-8, zostaną ujawnione w toku postępowania poza rozprawą, przewodniczący komisji orzekającej kieruje sprawę do rozpoznania na posiedzeniu.
2. Posiedzenie jest niejawne i odbywa się bez udziału stron. Komisja orzekająca podejmuje rozstrzygnięcie na podstawie materiału dowodowego dołączonego do wniosku o ukaranie lub zebranego w toku prowadzonego postępowania. Wyznaczony przez przewodniczącego komisji orzekającej członek składu orzekającego przedstawia omówienie wniosku o ukaranie i okoliczności faktycznych sprawy oraz dotychczasowego przebiegu postępowania.
3. W wyniku rozpoznania sprawy na posiedzeniu komisja orzekająca wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania albo, jeżeli uzna, że nie zachodzą przesłanki umorzenia postępowania, przekazuje sprawę do rozpoznania na rozprawie.
4. Postanowienie o umorzeniu postępowania oprócz elementów określonych w art. 85 ust. 2, powinno zawierać także:
 - 1) imię, nazwisko, adres zamieszkania obwinionego oraz zajmowane przez niego stanowisko w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych;
 - 2) określenie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia oraz naruszonego przepisu prawa.
5. Postanowienie o umorzeniu postępowania doręcza się stronom w terminie 21 dni od dnia jego wydania. Stronom służy zażalenie na to postanowienie.
6. W wyniku rozpoznania zażalenia Główna Komisja Orzekająca, w drodze postanowienia, utrzymuje w mocy postanowienie o umorzeniu postępowania lub uchyla je w całości lub części i przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji orzekającej w celu skierowania do rozpoznania na rozprawie.

Rozdział 8

Rozprawa

Art. 117.

Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem.

Art. 118.

Zarządzenie o wyznaczeniu terminu rozprawy i składu orzekającego należy wydać w terminie 30 dni odpowiednio od dnia wydania zarządzenia o doręczeniu odpisu wniosku o ukaranie albo od dnia wydania postanowienia o skierowaniu sprawy na rozprawę, o którym mowa w art. 116 ust. 3.

Art. 119.

1. Rozprawa przed komisją orzekającą jest jawna, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Wyłączenie jawności rozprawy lub jej części może nastąpić wyłącznie:
 - 1) ze względu na bezpieczeństwo państwa lub ochronę tajemnicy państwowej;
 - 2) z uwagi na zagrożenie spokoju i porządku publicznego.
3. Ogłoszenie orzeczenia w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest jawne.
4. Zawiadomienie o terminie i przedmiocie rozprawy wywiesza się w siedzibie komisji orzekającej w miejscu ogólnie dostępnym, co najmniej na 7 dni przed rozprawą.

Art. 120.

1. Wyłączenie jawności rozprawy lub jej części zarządza przewodniczący komisji orzekającej, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. W przypadku wystąpienia w toku rozprawy okoliczności, o których mowa w art. 119 ust. 2, wyłączenie jawności rozprawy lub jej części zarządza przewodniczący składu orzekającego.
3. W przypadku wyłączenia jawności rozprawy z przyczyn, o których mowa w art. 119 ust. 2 pkt 1, do składu orzekającego wyznacza się osoby posiadające poświadczenia, wymagane odrębnymi przepisami, upoważniające do dostępu do informacji niejawnych.
4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do rzecznika dyscypliny i protokolanta.

Art. 121.

1. Przewodniczący komisji orzekającej zawiadamia o terminie i miejscu rozprawy strony oraz obrońcę obwinionego, jeżeli został on ustanowiony.
2. Obecność na rozprawie obwinionego lub jego obrońcy nie jest obowiązkowa.
3. Zawiadomienie powinno zostać doręczone obwinionemu i jego obrońcy, co najmniej na 7 dni przed terminem rozprawy. Zawiadomienie to zawiera określenie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a także pouczenie, że rozprawa może być przeprowadzona bez ich udziału, a orzeczenie może zostać wydane zaocznie oraz że obwiniony może przedstawić na swoją obronę dowody lub wnieść o przesłuchanie świadków.

Art. 122.

W toku rozprawy przewodniczący składu orzekającego realizuje obowiązki, o których mowa w art. 80 ust. 2, a w szczególności poucza:

- 1) obwinionego o prawie odmowy odpowiedzi na poszczególne pytania;
- 2) świadka o obowiązku mówienia prawdy i odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań oraz o prawie do odmowy udzielenia odpowiedzi na poszczególne pytania;

- 3) strony o przysługującym im prawie do zadawania pytań świadkom, wypowiedziania się co do każdego ujawnionego dowodu oraz składania wniosków dowodowych.

Art. 123.

1. Z przebiegu rozprawy protokolant pod kierunkiem przewodniczącego składu orzekającego sporządza protokół, który zawiera:
 - 1) datę i miejsce rozprawy oraz wzmiankę o osobach w niej uczestniczących;
 - 2) przebieg rozprawy, a w szczególności oświadczenia i wnioski jej uczestników;
 - 3) wzmiankę o dowodach ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego;
 - 4) treść wydanych w toku rozprawy postanowień i zarządzeń, a jeżeli postanowienia lub zarządzenia zostały wydane poza rozprawą - wzmiankę o ich wydaniu;
 - 5) w miarę potrzeby, stwierdzenia innych okoliczności dotyczących przebiegu rozprawy.
2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.
3. Przewodniczący składu orzekającego może zarządzić utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk niezależnie od sporządzania protokołu, o czym uprzedza uczestników rozprawy. Zapis dźwięku przełożony na pismo może być dołączony do protokołu. Zarejestrowany dźwięk nie stanowi dowodu w postępowaniu.

Art. 124.

Strony mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie do protokołu lub na piśmie. O dopuszczeniu dowodu, poza rozprawą, decyduje przewodniczący komisji orzekającej, a po wyznaczeniu składu orzekającego jego przewodniczący. Oddalenie wniosku dowodowego następuje w formie postanowienia.

Art. 125.

Rozprawę odracza się, jeżeli w aktach sprawy:

- 1) brak jest dowodu doręczenia obwinionemu lub jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie, chyba że osoba, której nie doręczono zawiadomienia, jest obecna na rozprawie i wyrazi zgodę na jej przeprowadzenie;
- 2) jest dowód doręczenia obwinionemu i jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie w terminie krótszym niż 7 dni przed terminem rozprawy, chyba że obwiniony lub jego obrońca obecny na rozprawie wyrazi zgodę na jej przeprowadzenie;
- 3) jest dowód doręczenia obwinionemu i jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie, a obwiniony lub jego obrońca należycie usprawiedliwi swoją nieobecność na rozprawie i wystąpi z wnioskiem o odroczenie rozprawy.

Art. 126.

W przypadkach, o których mowa w art. 125, komisja orzekająca może jednak przeprowadzić dowód, a w szczególności przesłuchać świadków, pod warunkiem, że przewodniczący składu orzekającego poinformuje obwinionego lub jego obrońcę o przebiegu rozprawy oraz umożliwi im złożenie wyjaśnień co do przeprowadzonego dowodu, a także zadawanie pytań świadkom, jeżeli o to wystąpią.

Art. 127.

1. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności zawiadomionych i wezwanych osób. Przewodniczący składu orzekającego zarządza opuszczenie sali rozpraw przez świadków, a następnie zarządza odczytanie przez rzecznika dyscypliny wniosku o ukaranie.
2. Przewodniczący składu orzekającego zwraca się do obwinionego z zapytaniem, czy zrozumiał postawiony mu zarzut lub zarzuty, a następnie zarządza wysłuchanie obwinionego.
3. Po wysłuchaniu obwinionego przewodniczący składu orzekającego zarządza przeprowadzenie postępowania dowodowego. Jeżeli obwiniony zgodził się z postawionym mu zarzutem, a jego wyjaśnienia nie budzą wątpliwości, można w tym zakresie nie przeprowadzać dalszego postępowania dowodowego.

Art. 128.

1. Świadka przesłuchuje się w czasie nieobecności tych świadków, którzy jeszcze nie złożyli zeznań.
2. Jeżeli istnieje potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego o dowody mogące mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, rozprawę odracza się na czas niezbędny do uzupełnienia materiału dowodowego. Postanowienie o odroczeniu rozprawy powinno wskazywać w jaki sposób materiał dowodowy ma zostać uzupełniony.
3. Komisja orzekająca może uzupełnić dowody z urzędu.

Art. 129.

1. Na rozprawie można odczytywać i ujawniać wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.
2. Jeżeli obwiniony korzysta z prawa odmowy złożenia wyjaśnień lub wyjaśnienia na rozprawie odmiennie niż poprzednio, wolno na rozprawie odczytać jego wyjaśnienia znajdujące się w aktach sprawy, tylko w odpowiednim zakresie. Po odczytaniu wyjaśnień przewodniczący składu orzekającego zwraca się do obwinionego o wyjaśnienie zachodzących sprzeczności.

Art. 130.

1. Jeżeli w toku rozprawy wyniknie, że jest zasadne postawienie zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych osobie nie wymienionej we wniosku o ukaranie komisja orzekająca, na wniosek oskarżyciela może - w celu wspólnego rozpoznania - odroczyć rozprawę na czas niezbędny do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie.
2. Jeżeli w toku rozprawy oskarżyciel wnosi o ukaranie obwinionego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, które nie było objęte wnioskiem o ukaranie, komisja orzekająca odracza rozprawę na czas niezbędny do wystąpienia z dodatkowym wnioskiem o ukaranie.

Art. 131.

1. Jeżeli w toku rozprawy wyniknie, że - nie przekraczając granic wniosku o ukaranie - można naruszenie dyscypliny finansów publicznych zarzucone obwinionemu zakwalifikować według innego przepisu ustawy, przewodniczący składu orzekającego informuje o tym obecne na rozprawie strony.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, na wniosek obwinionego lub jego obrońcy komisja orzekająca odracza rozprawę na czas oznaczony.
3. W przypadku nieobecności obwinionego lub jego obrońcy, komisja orzekająca odracza rozprawę na czas oznaczony i przekazuje informację, o której mowa w ust. 1, obwinionemu i jego obrońcy.

Art. 132.

Rozprawę odroczoną prowadzi się w nowym terminie w dalszym ciągu. Jeżeli skład orzekający został zmieniony ujawnia się dowody przeprowadzone poprzednio.

Art. 133.

1. Po przeprowadzeniu dowodów dopuszczonych w sprawie, przewodniczący składu orzekającego pyta strony, czy wnoszą o uzupełnienie postępowania dowodowego, a w przypadku odpowiedzi odmownej, zamyka postępowanie dowodowe.
2. Po zamknięciu postępowania dowodowego, przewodniczący składu orzekającego udziela głosu kolejno oskarżycielowi, obrońcy i obwinionemu. Jeżeli jedna ze stron zabiera głos ponownie, przewodniczący udziela głosu również stronie przeciwnej.
3. Po wysłuchaniu stron przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę i zarządza poufną naradę składu orzekającego w celu wydania orzeczenia. Na naradzie oprócz składu orzekającego obecny jest tylko protokolant.

Art. 134.

1. Komisja orzekająca orzeka na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie i rozstrzyga większością głosów. Głosowanie przeprowadza się oddzielnie dla każdej rozstrzyganej kwestii.

2. Orzeczenie podpisują przewodniczący i członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, który podpisując rozstrzygnięcie ma prawo zaznaczyć na nim swoje zdanie odrębne. Uzasadnienie zdania odrębnego dołącza się do akt sprawy.

Art. 135.

1. Komisja orzekająca wydaje orzeczenie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych albo orzeczenie o uniewinnieniu albo orzeczenie o umorzeniu postępowania.
2. Orzeczenie zawiera:
 - 1) oznaczenie komisji orzekającej, która je wydała, imiona i nazwiska przewodniczącego oraz członków składu orzekającego i protokolanta;
 - 2) datę i miejsce wydania orzeczenia;
 - 3) oznaczenie oskarżyciela, jego imię i nazwisko;
 - 4) imię, nazwisko, adres zamieszkania obwinionego oraz zajmowane przez niego w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych stanowisko;
 - 5) określenie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia oraz naruszonego przepisu prawa;
 - 6) rozstrzygnięcie komisji orzekającej;
 - 7) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, z podaniem podstawy prawnej i ich wysokości;
 - 8) pouczenie o terminie i trybie zaskarżenia.
3. W przypadku przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych orzeczenie powinno zawierać dodatkowo:
 - 1) określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego obwinionemu, z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy, pod który naruszenie to podpada;
 - 2) rozstrzygnięcie co do kary albo o odstąpieniu od jej wymierzenia, z podaniem podstawy prawnej.

Art. 136.

Przewodniczący składu orzekającego ogłasza orzeczenie niezwłocznie po zakończeniu narady składu orzekającego oraz podaje ustnie motywy wydania rozstrzygnięcia. W sprawie zawilej można odroczyć wydanie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 7 dni od dnia zamknięcia rozprawy.

Art. 137.

1. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom na piśmie, w terminie 21 dni od dnia jego ogłoszenia.
2. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać:
 - 1) wskazanie faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych albo uniewinnieniu, albo umorzeniu postępowania, a także
 - 2) wskazanie faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nie udowodnione, wskazanie, na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz wyjaśnienie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, o ile takie były przedstawione;
 - 3) wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia;
 - 4) przytoczenie okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które komisja uwzględniła przy wymiarze kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia.
3. Uzasadnienie podpisuje przewodniczący składu orzekającego, a jeżeli uzasadnienia nie może podpisać przewodniczący składu, orzeczenie podpisuje inny członek składu orzekającego, zaznaczając na uzasadnieniu przyczynę braku podpisu przewodniczącego.
4. Jeżeli nie jest możliwe sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, przewodniczący komisji orzekającej może, na uzasadniony wniosek członka składu orzekającego, przedłużyć ten termin na czas określony, nie dłużej jednak niż o 14 dni.
5. Stronom służy odwołanie od orzeczenia.

Rozdział 9

Zażalenia i odwołania

Art. 138.

1. Zażalenie na postanowienie rzecznika dyscypliny wnosi się do Głównego Rzecznika. Zażalenie na zarządzenie przewodniczącego komisji orzekającej wnosi się do Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej. Zażalenie na postanowienie Głównego Rzecznika, postanowienie komisji orzekającej oraz odwołanie od orzeczenia komisji orzekającej wnosi się do Głównej Komisji Orzekającej.
2. Zażalenie i odwołanie, zwane dalej „środkiem zaskarżenia”, przysługujące w zakresie określonym w ustawie, wnosi się na piśmie, za pośrednictwem organu, który wydał zaskarżane zarządzenie, postanowienie albo orzeczenie, w terminie 14 dni od jego doręczenia.

3. W treści środka zaskarżenia należy określić, jakiego rozstrzygnięcia domaga się skarżący. Środek zaskarżenia wnoszony przez rzecznika dyscypliny lub obrońcę powinien zawierać także zarzuty stawiane zaskarżanemu rozstrzygnięciu. Z treści środka zaskarżenia powinno wynikać, czy jest on wnoszony na korzyść, czy na niekorzyść obwinionego. Rzecznik dyscypliny może wnosić środki zaskarżenia również na korzyść obwinionego.

Art. 139.

Rzecznik dyscypliny lub Główny Rzecznik, który wydał zaskarżone postanowienie, a w pozostałych przypadkach - przewodniczący komisji orzekającej, po otrzymaniu środka zaskarżenia:

- 1) wydaje postanowienie o odmowie jego przyjęcia, jeżeli został on wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, albo
- 2) przekazuje je niezwłocznie, wraz z aktami sprawy, do rozpoznania w drugiej instancji.

Art. 140.

1. Środek zaskarżenia może zostać cofnięty przez wnoszącego ten środek do czasu zamknięcia rozprawy w drugiej instancji, z tym że środka zaskarżenia wniesionego na korzyść obwinionego, nie można cofnąć bez jego zgody.
2. Cofnięty środek zaskarżenia pozostawia się bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z okoliczności powodujących nieważność postanowienia lub orzeczenia z mocy prawa.
3. W razie cofnięcia środka zaskarżenia po jego przekazaniu do rozpoznania w drugiej instancji, niezwłocznie powiadamia się o tym odpowiednio Głównego Rzecznika lub Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 141.

1. Postanowienie i orzeczenie komisji orzekającej, od którego nie został wniesiony środek zaskarżenia staje się prawomocne z dniem, w którym upływa termin wniesienia środka zaskarżenia.
2. Postanowienie i orzeczenie komisji orzekającej, co do którego środek zaskarżenia cofnięto, staje się prawomocne z dniem jego cofnięcia.

Art. 142.

Postanowienia i orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej kończące postępowanie są prawomocne w dniu ich wydania.

Rozdział 10

Postępowanie odwoławcze przed Główną Komisją Orzekającą

Art. 143.

Do rozpoznania odwołania Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej wyznacza skład orzekający oraz powierza wskazanemu członkowi tego składu przygotowanie sprawozdania z dotychczasowego przebiegu postępowania, a także omówienie orzeczenia i wniesionego odwołania oraz okoliczności faktycznych sprawy.

Art. 144.

1. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej może skierować odwołanie do rozpoznania na posiedzeniu, jeżeli zachodzi potrzeba wydania postanowienia o umorzeniu postępowania w przypadku stwierdzenia okoliczności, o której mowa w art. 78 ust. 1 pkt 3-8.
2. Posiedzenie, o którym mowa w ust. 1, jest niejawne i odbywa się bez udziału stron. Główna Komisja Orzekająca podejmuje rozstrzygnięcie na podstawie materiału dowodowego zebranego przez komisję orzekającą oraz dokumentów dołączonych do odwołania.
3. W wyniku rozpoznania odwołania w trybie, o którym mowa w ust. 1, Główna Komisja Orzekająca wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania albo jeżeli uzna, że nie zachodzą przesłanki umorzenia postępowania przekazuje sprawę do rozpoznania na rozprawie.
4. Przepisy ust. 1-3 i przepis art. 143 stosuje się odpowiednio do rozpoznawania zażalenia na postanowienie Głównego Rzecznika i postanowienie komisji orzekającej.

Art. 145.

1. Na rozprawie Główna Komisja Orzekająca rozpoznaje odwołanie na podstawie materiału dowodowego zebranego przez komisję orzekającą oraz dokumentów dołączonych do odwołania.
2. Główna Komisja Orzekająca przyjmuje wniosek dowodowy wskazany w odwołaniu lub zgłoszony na rozprawie i może przeprowadzić postępowanie dowodowe, jeżeli przyczyni się do przyspieszenia lub uproszczenia postępowania.

Art. 146.

1. Główna Komisja Orzekająca może ukarać obwinionego albo zastrzyć wymierzoną mu karę tylko wtedy, gdy wniesiono odwołanie na jego niekorzyść. Wniesienie odwołania na niekorzyść obwinionego nie wyklucza zmiany rozstrzygnięcia na jego korzyść.
2. W przypadku wniesienia odwołania na niekorzyść obwinionego, który został uniewinniony przez komisję orzekającą lub co do którego postępowanie umo-

rzono, Główna Komisja Orzekająca nie może wymierzyć mu kary. Jeżeli jednak uzna, że wymierzenie kary jest uzasadnione przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

Art. 147.

1. Główna Komisja Orzekająca w wyniku rozpoznania odwołania na rozprawie wydaje orzeczenie, w którym:
 - 1) utrzymuje orzeczenie w mocy albo
 - 2) uchyla orzeczenie w całości lub w części i rozstrzyga sprawę co do istoty, albo
 - 3) uchyla orzeczenie w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez komisję orzekającą.
2. Główna Komisja Orzekająca uchylając zaskarżone orzeczenie i rozstrzygając na korzyść obwinionego, w przypadku gdy to orzeczenie dotyczy naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego więcej niż jednej osobie, uchyla je i rozstrzyga także na korzyść pozostałych obwinionych, choćby nie wnieśli oni odwołania, jeżeli te same względy przemawiają za uchyceniem orzeczenia i rozstrzygnięciem na ich rzecz.

Art. 148.

Postanowienia i orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej wraz z uzasadnieniem doręcza się, w terminie 21 dni od dnia ich ogłoszenia, Głównemu Rzecznikowi oraz obwinionemu i jego obrońcy. Postanowienie i orzeczenie niezaskarżone przez strony do sądu administracyjnego doręcza się niezwłocznie również przewodniczącemu komisji orzekającej, w celu wykonania, a za jego pośrednictwem także rzecznikowi dyscypliny.

Art. 149.

W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowania przed Główną Komisją Orzekającą stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed komisją orzekającą.

Rozdział 11

Ponowne rozpoznanie sprawy

Art. 150.

1. Komisja orzekająca, której została przekazana sprawa do ponownego rozpoznania, orzeka w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie.
2. Wskazania Głównej Komisji Orzekającej co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano.

Art. 151.

Ponownie rozpatrując sprawę komisja orzekająca może wydać rozstrzygnięcie surowsze niż uchylone, tylko wtedy, gdy wniesiono odwołanie na niekorzyść obwinionego.

Art. 152.

Do postępowania w sprawie ponownego rozpoznania sprawy stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed komisją orzekającą.

Rozdział 12

Wykonywanie prawomocnych orzeczeń w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 153.

1. Przewodniczący komisji orzekającej niezwłocznie przekazuje prawomocne orzeczenie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych:
 - 1) obwinionemu;
 - 2) kierownikowi jednostki, w której zatrudniony jest obwiniony;
 - 3) kierownikowi jednostki, w której nastąpiło naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 4) Przewodniczącemu Głównej Komisji Orzekającej.
2. Jeżeli obwiniony jest kierownikiem jednostki sektora finansów publicznych orzeczenie przekazuje się także organowi sprawującemu nadzór nad tą jednostką.

Art. 154.

1. Odpis prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w art. 153 ust. 1, niezwłocznie dołącza się do akt osobowych obwinionego.
2. Dniem rozpoczęcia wykonywania kary zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi jest dzień odwołania ukaranego z funkcji objętej zakazem, a w przypadku gdy obwiniony nie pełni takiej funkcji - dzień, w którym orzeczenie się uprawomocni.

Art. 155.

1. Do orzeczenia, o którym mowa w art. 153 ust. 1, przekazanego obwinionemu, przewodniczący komisji orzekającej dołącza wezwanie do uiszczenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, kosztów postępowania oraz kary pieniężnej, o ile zostały orzeczone.
2. Przewodniczący komisji orzekającej może, w drodze postanowienia, na wniosek obwinionego uzasadniony jego ważnym interesem, odroczyć termin płatności lub rozłożyć zapłatę kosztów postępowania lub kary pieniężnej na raty, na czas

nie dłuższy niż 2 lata. Odmowa odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty następuje w drodze postanowienia.

Art. 156.

1. Do orzeczenia o ukaraniu karą zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi przewodniczący komisji orzekającej dołącza wezwanie do odwołania ukaranego z funkcji objętej zakazem.
2. Jeżeli ukaranym karą zakazu pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta przewodniczący komisji orzekającej przekazuje orzeczenie właściwemu wojewodzie i dołącza wezwanie do wystąpienia z wnioskiem o odwołanie w trybie określonym w art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.²⁾).
3. O odwołaniu z funkcji objętej zakazem zawiadamia się, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania, przewodniczącego komisji orzekającej oraz Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej. W zawiadomieniu podaje się datę, z jaką ukarany został odwołany.

Rozdział 13

Stwierdzenie nieważności prawomocnych postanowień i orzeczeń

Art. 157.

1. Nieważność prawomocnego postanowienia lub orzeczenia, wydanego przez organ orzekający w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, stwierdza Główna Komisja Orzekająca, jeżeli:
 - 1) w wydaniu postanowienia lub orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona do orzekania lub podlegająca wyłączeniu z przyczyn wskazanych w art. 83 ust. 1;
 - 2) orzekała komisja niewłaściwa w sprawie;
 - 3) orzeczono karę nieznaną ustawie;
 - 4) skład orzekający był niewłaściwie obsadzony albo postanowienie lub orzeczenie nie zostało podpisane przez któregokolwiek członka składu orzekającego biorącego udział w jego wydaniu;
 - 5) zachodzi sprzeczność w treści postanowienia lub orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie;
 - 6) zachodziła w czasie orzekania jedna z okoliczności wyłączających orzekanie, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 3-6 i 8.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 717.

2. Główna Komisja Orzekająca stwierdza nieważność prawomocnego postanowienia lub orzeczenia z urzędu lub na wniosek strony.

Art. 158.

1. W przedmiocie nieważności Główna Komisja Orzekająca rozstrzyga na posiedzeniu i wydaje postanowienie o:
 - 1) stwierdzeniu nieważności albo
 - 2) odmowie stwierdzenia nieważności.
2. Jeżeli stwierdzenie nieważności dotyczy tylko części prawomocnego postanowienia lub orzeczenia, w postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się, w jakim zakresie to postanowienie lub orzeczenie pozostaje prawomocne.
3. Stwierdzając nieważność prawomocnego postanowienia lub orzeczenia Główna Komisja Orzekająca uchyla je i umarza postępowanie albo przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.
4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się stronom.

Art. 159.

W przedmiocie stwierdzenia nieważności stosuje się przepisy o postępowaniu odwoławczym, z tym że, jeżeli stwierdzenie nieważności dotyczy postanowienia lub orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej, orzeka ona w składzie pięciu osób, któremu przewodniczy Przewodniczący tej Komisji.

Art. 160.

1. Stwierdzenie nieważności prawomocnego postanowienia lub orzeczenia na niekorzyść obwinionego nie może nastąpić, jeżeli od dnia jego uprawomocnienia upłynął rok.
2. Nie stwierdza się nieważności prawomocnego postanowienia lub orzeczenia, jeżeli od dnia jego uprawomocnienia upłynęły dwa lata.
3. Nie stwierdza się nieważności prawomocnego orzeczenia lub postanowienia, jeżeli było ono przedmiotem rozpoznania na podstawie art. 169.
4. Nie stwierdza się nieważności prawomocnego orzeczenia po zatarciu ukarania.

Art. 161.

W przypadku stwierdzenia nieważności prawomocnego orzeczenia wpłacona kara pieniężna lub koszty postępowania podlegają zwrotowi.

Rozdział 14

Wznowienie postępowania

Art. 162.

Postępowanie, zakończone prawomocnym postanowieniem lub orzeczeniem, może zostać wznowione, jeżeli:

- 1) postanowienie lub orzeczenie zostało wydane w wyniku przestępstwa;
- 2) postanowienie lub orzeczenie zostało wydane na podstawie dowodów, które okazały się fałszywe;
- 3) po wydaniu orzeczenia lub postanowienia wyszły na jaw nowe, istotne dla sprawy okoliczności faktyczne lub dowody, nieznane przy wydaniu postanowienia lub orzeczenia.

Art. 163.

1. Z wnioskiem o wznowienie postępowania może wystąpić Główny Rzecznik, rzecznik dyscypliny, osoba, której dotyczy postanowienie albo orzeczenie lub jej obrońca.
2. Z wnioskiem o wznowienie postępowania należy wystąpić w terminie 30 dni od dnia, w którym osoby wymienione w ust. 1 dowiedziały się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.
3. Z wnioskiem o wznowienie postępowania występuje się do Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 164.

1. W przedmiocie wznowienia postępowania Główna Komisja Orzekająca rozstrzyga na posiedzeniu i wydaje postanowienie o:
 - 1) wznowieniu postępowania albo
 - 2) odmowie wznowienia postępowania.
2. Wydając postanowienie o wznowieniu postępowania Główna Komisja Orzekająca uchyla prawomocne postanowienie lub orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania, komisji orzekającej w pierwszej instancji.
3. Postanowienie o odmowie wznowienia postępowania albo o wznowieniu postępowania doręcza się osobie, która złożyła wniosek o wznowienie postępowania oraz stronom.

Art. 165.

W przedmiocie wznowienia postępowania stosuje się przepisy o postępowaniu odwoławczym, z tym że, jeżeli postępowanie dotyczy postanowienia lub orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej, orzeka ona w składzie pięciu osób, któremu przewodniczy Przewodniczący tej Komisji.

Art. 166.

1. Postępowania nie wznawia się po upływie dwóch lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia albo orzeczenia.
2. Postępowania nie wznawia się po zatarciu ukarania.

Rozdział 15

Koszty postępowania, egzekwowanie kosztów postępowania i kar pieniężnych

Art. 167.

1. Każdy uznany za odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zwraca - na rzecz Skarbu Państwa - koszty postępowania. Koszty te określa się ryczałtowo w wysokości 10% przeciętnego wynagrodzenia.
2. W przypadku uniewinnienia obwinionego albo umorzenia postępowania koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.
3. Nie można egzekwować kosztów postępowania, jeżeli od dnia uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły dwa lata. Termin nie biegnie w okresie wstrzymania z urzędu wykonania prawomocnego orzeczenia, zgodnie z art. 169.

Art. 168.

1. Należności z tytułu kar pieniężnych i kosztów postępowania egzekwuje się w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
2. Nie egzekwuje się kary pieniężnej i kosztów postępowania w przypadku zatarcia ukarania.

Rozdział 16

Skarga do sądu administracyjnego

Art. 169.

Na prawomocne orzeczenia i postanowienia Głównej Komisji Orzekającej kończące postępowanie przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Wniesienie skargi wstrzymuje wykonanie prawomocnego orzeczenia w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Dział V

Przepisy porządkowe

Rozdział 1

Sprostowania, udostępnianie akt, pisma, terminy

Art. 170.

1. Oczywiste omyłki pisarskie lub rachunkowe w orzeczeniu, postanowieniu, zarządzeniu lub ich uzasadnieniu można sprostować, z urzędu lub na wniosek stron, w każdym czasie. Sprostowanie orzeczenia, postanowienia lub ich uzasadnień następuje w drodze postanowienia, a sprostowanie zarządzenia - w drodze zarządzenia.
2. Sprostowania dokonuje organ, który popełnił omyłkę, albo z urzędu organ odwoławczy, jeżeli postępowanie toczy się przed tym organem.
3. W celu sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej w treści wydanego orzeczenia, postanowienia lub ich uzasadnienia, odpowiednio Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej lub przewodniczący komisji orzekającej kieruje sprawę na posiedzenie.
4. O dokonaniu sprostowania, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się stosowną adnotację w protokole z przebiegu posiedzenia.
5. W celu sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej w treści wydanego postanowienia lub złożonego wniosku o ukaranie, Główny Rzecznik lub rzecznik dyscypliny wydaje odpowiednio postanowienie.
6. Na postanowienie co do sprostowania wydane przez komisję orzekającą albo rzecznika dyscypliny służy zażalenie.

Art. 171.

1. Sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej w protokole rozprawy lub posiedzenia może nastąpić na wniosek lub z urzędu w każdym czasie.
2. Strony mogą złożyć wniosek o sprostowanie protokołu z rozprawy lub posiedzenia, wskazując nieścisłości lub braki.
3. Wniosek o sprostowanie protokołu rozpoznaje przewodniczący składu orzekającego, po wysłuchaniu protokolanta. Przewodniczący może odmówić sprostowania albo zarządzić sprostowanie protokołu.
4. O sprostowaniu lub o odmowie sprostowania zawiadamia się osobę, która zgłosiła wniosek o sprostowanie i dokonuje odpowiednią wzmiankę w protokole. Na odmowę sprostowania protokołu zażalenie nie przysługuje.
5. Wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy lub posiedzenia, złożony po wysłaniu akt sprawy do Głównej Komisji Orzekającej przekazuje się do rozpoznania Głównej Komisji Orzekającej.

6. Skreśleń i poprawek w protokole rozprawy lub posiedzenia dokonuje się w taki sposób, aby wyrazy skreślone i poprawione były czytelne. Skreślenia i poprawki omawia się w protokole przed jego podpisaniem.
7. Przepisy ust. 1, 2, 4 i 6 stosuje się odpowiednio do sprostowania protokołów sporządzanych przez rzeczników dyscypliny.

Art. 172.

Czynności komisji orzekającej, a także inne zdarzenia mające znaczenie dla postępowania, z których nie sporządza się protokołu, utrwała się w aktach w formie adnotacji podpisanej przez osobę, która dokonywała tych czynności.

Art. 173.

W każdym stadium postępowania umożliwia się na żądanie osoby, której postępowanie dotyczy, jej obrońcy lub oskarżyciela przeglądanie akt sprawy oraz sporządzanie z nich notatek i odpisów.

Art. 174.

1. Zawiadomienie, wnioski o ukaranie, jak również środek zaskarżenia składa się na piśmie. Wyjaśnienia oraz oświadczenia składa się na piśmie albo wnosi ustnie do protokołu.
2. Pismo lub oświadczenie wniesione do protokołu poza rozprawą powinno być podpisane przez wnoszącego, a protokół również przez osobę, która go sporządziła.

Art. 175.

1. Jeżeli pismo wniesiono do niewłaściwego organu, organ ten niezwłocznie przekazuje je do organu właściwego w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych i powiadamia o tym nadawcę pisma.
2. Pismo wniesione przed upływem przewidzianego terminu do niewłaściwego organu uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.

Art. 176.

1. Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin.
2. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.
3. Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w polskiej placówce pocztowej lub złożono w polskim urzędzie konsularnym.

Art. 177.

1. W razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na wniosek zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

2. Wniosek o przywrócenie terminu należy złożyć w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Równocześnie z wnioskiem należy dopełnić czynności, która miała być w tym terminie dokonana.

Art. 178.

1. W sprawie przywrócenia terminu rozstrzyga odpowiednio rzecznik dyscypliny lub przewodniczący komisji orzekającej i przywraca uchybiony termin albo wydaje postanowienie o odmowie jego przywrócenia.
2. Na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu przysługuje zażalenie odpowiednio do Głównego Rzecznika albo Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej, który utrzymuje postanowienie w mocy albo je uchyla i nadaje sprawie właściwy bieg.

Rozdział 2 Doręczenia

Art. 179.

1. Orzeczenia i postanowienia doręcza się w uwierzytelnionych odpisach.
2. W wezwaniu należy oznaczyć organ wysyłający, wskazać jakiej sprawy dotyczy oraz wskazać termin jego wykonania i pouczyć o skutkach jego niewykonania.
3. W zawiadomieniu należy oznaczyć organ wysyłający, podać w jakim charakterze, miejscu i czasie ma się stawić adresat oraz określić, czy jego stawiennictwo jest obowiązkowe, a także uprzedzić o skutkach niestawiennictwa.

Art. 180.

1. Wezwania, zawiadomienia, zarządzenia, postanowienia lub orzeczenia, od których daty doręczenia bieżą terminy, zwane dalej „pismami”, doręcza się przez pocztę jako listy polecone za potwierdzeniem odbioru. Pisma doręczane przez osoby, o których mowa w ust. 2, wydaje się za pokwitowaniem.
2. Pisma mogą być doręczane przez osoby imiennie upoważnione przez:
 - 1) rzecznika dyscypliny;
 - 2) Głównego Rzecznika;
 - 3) przewodniczącego komisji orzekającej;
 - 4) Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej.

Art. 181.

1. Jeżeli adresatem pisma jest osoba:
 - 1) wobec której rzecznik dyscypliny wszczął postępowanie wyjaśniające;
 - 2) której przewodniczący przekazuje wniosek o ukaranie lub zawiadomienie o rozprawie;

- 3) która jest obrońcą obwinionego, nie będąca adwokatem lub radcą prawnym;
 - 4) której dotyczy orzeczenie lub postanowienie;
 - 5) której dotyczy wezwanie do uiszczenia kosztów postępowania lub kary pieniężnej
- doręczenia dokonuje się jej osobiście w mieszkaniu, z zastrzeżeniem art. 184.
2. W razie niemożności doręczenia pisma w mieszkaniu adresata, o którym mowa w ust. 1, pismo doręcza się w każdym miejscu, gdzie adresata się zastanie.

Art. 182.

Jeżeli adresatem pisma jest:

- 1) obrońca obwinionego, będący adwokatem lub radcą prawnym;
 - 2) rzecznik dyscypliny;
 - 3) Główny Rzecznik;
 - 4) przewodniczący komisji orzekającej;
 - 5) Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej;
 - 6) wezwany do odwołania ukaranego karą określoną w art. 31 ust. 1 pkt 4, z funkcji objętej zakazem
- pismo doręcza się pod adres wskazany przez nadawcę do rąk pracownika upoważnionego do odbioru korespondencji.

Art. 183.

1. W toku postępowania obwiniony i jego obrońca mają obowiązek zawiadomić właściwy organ prowadzący to postępowanie o każdej zmianie adresu zamieszkania lub pracy, a w przypadku przebywania za granicą wskazać adresata do doręczeń w kraju. O obowiązku zawiadomienia o zmianie adresu poucza się odpowiednio w toku postępowania.
2. W przypadku niewykonania obowiązku określonego w ust. 1 doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny.

Art. 184.

W razie nieobecności adresata, o którym mowa w art. 181 ust. 1, w jego mieszkaniu, pismo doręcza się pełnoletniemu domownikowi, jeżeli zgodzi się dostarczyć je adresatowi.

Art. 185.

1. Odbierający pismo potwierdza odbiór i jego datę swoim podpisem na potwierdzeniu odbioru, w przypadku gdy pismo jest doręczane przez pocztę, a w pozostałych przypadkach - na pokwitowaniu. Doręczający potwierdza swoim czytelnym podpisem sposób doręczenia i datę doręczenia.

2. Jeżeli odbierający pismo uchyla się od potwierdzenia doręczenia lub nie może tego uczynić, doręczający sam potwierdza datę doręczenia oraz wskazuje osobę, która pismo odebrała i przyczynę braku jej podpisu.
3. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia pisma doręczanego przez pocztę lub w inny sposób, pismo zwraca się nadawcy z adnotacją o odmowie jego przyjęcia i datą odmowy. Pismo wraz z adnotacją włącza się do akt sprawy.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, uznaje się, że pismo zostało skutecznie doręczone odpowiednio w dniu stwierdzonym przez doręczającego lub w dniu odmowy jego przyjęcia przez adresata.

Art. 186.

1. W przypadku pisma doręczanego przez pocztę, którego nie można doręczyć w sposób określony w art. 180 ust. 1 lub art. 184, na stronie adresowej przesyłki zawierającej pismo listonosz dokonuje adnotacji „awizowano dnia” i niezwłocznie przekazuje ją do właściwej pocztowej placówki oddawczej.
2. Zawiadomienie o złożeniu pisma w pocztowej placówce oddawczej wraz z informacją o tym, gdzie i kiedy adresat może je odebrać, listonosz umieszcza w pocztowej skrzynce oddawczej adresata lub gdy jest to niemożliwe - na drzwiach jego mieszkania.
3. Pozostawienie pisma w pocztowej placówce oddawczej placówka ta potwierdza przez umieszczenie na adresowej stronie przesyłki zawierającej pismo odcisku datownika oraz podpisu przyjmującego pracownika.
4. Pismo przechowuje się w pocztowej placówce oddawczej wraz z potwierdzeniem odbioru przez 7 dni od dnia następnego po jego złożeniu.
5. Jeżeli adresat nie zgłosi się po odbiór pisma w terminie, o którym mowa w ust. 4, pocztowa placówka oddawcza wysyła powtórne zawiadomienie o możliwości jego odbioru, zaś na stronie adresowej przesyłki zawierającej pismo umieszcza się odcisk datownika i dokonuje adnotacji „awizowano powtórnie dnia”; w zawiadomieniu tym określa siedmiodniowy termin do odbioru pisma licząc go od dnia następnego po dniu sporządzenia zawiadomienia.
6. Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, na który pismo pozostawiono w pocztowej placówce oddawczej, chyba że zostało podjęte wcześniej. Pismo nie podjęte w terminie pocztowa placówka oddawcza zwraca nadawcy.

Rozdział 3

Przekazywanie prawomocnych rozstrzygnięć i rejestr ukaranych oraz sprawozdania z działalności organów właściwych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych

Art. 187.

1. Prawomocne postanowienie komisji orzekającej o umorzeniu postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych ze względu na przedaw-

nienie karalności albo okoliczności, o których mowa w art. 27 ust. 1 lub art. 28 ust. 1, przekazuje się Przewodniczącemu Głównej Komisji Orzekającej.

2. Postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego ze względu na przedawnienie karalności albo okoliczności, o których mowa w art. 27 ust. 1 lub art. 28 ust. 1, rzecznik dyscypliny przekazuje Głównemu Rzecznikowi.

Art. 188.

Prawomocne orzeczenie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlega wpisowi do rejestru prowadzonego przez Główną Komisję Orzekającą.

Art. 189.

1. W rejestrze, o którym mowa w art. 188, podlegają wpisowi informacje o osobach odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zawierające następujące dane osobowe:
 - 1) imię i nazwisko osoby podlegającej wpisowi, imiona rodziców, data i miejsce jego urodzenia;
 - 2) adres zamieszkania;
 - 3) numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 4) numer ewidencyjny PESEL, w przypadku gdy numer taki został nadany.
2. Wpisowi do rejestru podlegają także:
 - 1) data wydania orzeczenia i nazwa komisji która wydała orzeczenie;
 - 2) określenie orzeczonej kary lub informacja o odstąpieniu od wymierzenia kary;
 - 3) data rozpoczęcia wykonywania kary;
 - 4) data zatarcia ukarania.
3. Przewodniczący komisji orzekającej po uzyskaniu informacji, będącej podstawą do dokonania zmiany lub usunięcia wpisu do rejestru, niezwłocznie zawiadamia o tym Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej.
4. Dokonanie wpisu do rejestru, zmianę jego treści oraz jego usunięcie zarządza Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej.
5. O zarządzeniu:
 - 1) wpisu do rejestru i jego treści;
 - 2) zmiany treści wpisu do rejestru;
 - 3) usunięciu wpisu do rejestru

- Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej zawiadamia osobę, której dane podlegają wpisowi oraz przewodniczącego komisji orzekającej, która wydała orzeczenie.

Art. 190.

Wpis do rejestru, o którym mowa w art. 188, podlega usunięciu w przypadku:

- 1) zatarcia ukarania;
- 2) stwierdzenia nieważności lub uchylenia prawomocnego orzeczenia;
- 3) wznowienia postępowania;
- 4) śmierci osoby podlegającej wpisowi do rejestru.

Art. 191.

1. Informacje zawarte w rejestrze, o którym mowa w art. 188, mogą być udostępniane:

- 1) rzecznikom dyscypliny oraz komisjom orzekającym w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 2) sądom w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 3) prokuratorom i innym organom uprawnionym do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 4) organom administracji publicznej oraz innym organom wykonującym zadania publiczne, w przypadku gdy jest to uzasadnione potrzebą wykonywania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie;
- 5) pracodawcom i innym osobom lub organom, w związku z powierzeniem lub powołaniem do pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi, o których mowa w art. 32 ust. 2.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb zasięgania informacji z rejestru, o którym mowa w art. 188;
- 2) wzór formularza zgłoszenia osoby podlegającej wpisowi do rejestru;
- 3) wzory pisemnych zapytań o informacje z rejestru oraz odpowiedzi na te zapytania

- zapewniając ochronę informacji zawartych w rejestrze przed ich ujawnieniem osobom i podmiotom nieuprawnionym.

Art. 192.

1. Przewodniczący komisji orzekających, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku, składają Przewodniczącemu Głównej Komisji Orzekającej sprawozdanie o sposobie rozpoznania wniosków o ukaranie, wniesionych w roku poprzednim.
2. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej, w terminie do dnia 15 marca każdego roku, składa Prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie z działalności Głównej Komisji Orzekającej oraz zbiorcze sprawozdanie z działalności komisji orzekających w roku poprzednim.

3. Rzecznicy dyscypliny, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku, składają Głównemu Rzecznikowi sprawozdanie z działalności w roku poprzednim.
4. Główny Rzecznik, w terminie do dnia 15 marca każdego roku, składa ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych sprawozdanie ze swojej działalności oraz zbiorcze sprawozdanie z działalności rzeczników dyscypliny w roku poprzednim.
5. Sprawozdania składane przez komisje orzekające oraz rzeczników dyscypliny powinny odpowiednio zawierać co najmniej informacje o liczbie:
 - 1) zawiadomień otrzymanych przez rzeczników dyscypliny;
 - 2) postanowień wydanych przez rzeczników;
 - 3) złożonych wniosków o ukaranie oraz liczbę osób objętych tymi wnioskami;
 - 4) rozstrzygnięć wydanych przez komisje orzekające i liczbę objętych nimi osób;
 - 5) wniesionych środków zaskarżenia;
 - 6) rozpoznanych środków zaskarżenia i sposobie ich rozstrzygnięcia.
6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzory sprawozdań składanych przez komisje orzekające oraz rzeczników dyscypliny, uwzględniając spójność i jednolitość danych uwzględnionych w sprawozdaniach.

Art. 193.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych zapewnia obsługę biurową i organizacyjno-techniczną rejestru, o którym mowa w art. 188, oraz ponosi wydatki z tym związane, finansowane z budżetu państwa.

Rozdział 4

Nadzór administracyjny nad działalnością komisji orzekających

Art. 194.

1. Nadzór administracyjny nad działalnością komisji orzekających sprawuje Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej.
2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, jest sprawowany przez:
 - 1) analizę rocznych sprawozdań z działalności komisji orzekających i formułowanie wynikających z niej wniosków;
 - 2) analizę sposobu wywiązywania się z obowiązków przez przewodniczących komisji i członków komisji orzekających dotyczącą zwłaszcza:
 - a) toku i sprawności postępowania, w szczególności w sprawach, w których postępowanie toczy się przewlekłe,
 - b) kolejności kierowania spraw do rozpoznania,
 - c) zasadności odraczania rozpraw,
 - d) terminowości wydawania postanowień i orzeczeń,

- e) poprawności sporządzania sprawozdań.
2. W ramach wykonywania nadzoru, Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej może żądać nadesłania akt sprawy, wyjaśnień oraz usunięcia uchybień.

Art. 195.

1. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej w przypadku stwierdzenia wzrostu liczby spraw nierozpoznanych zleca przewodniczącemu komisji orzekającej sporządzenie w terminie 14 dni planu działań, zmierzających do usunięcia zaległości. Przewodniczący komisji orzekającej przekazuje sporządzony plan Przewodniczącemu Głównej Komisji Orzekającej.
2. Przewodniczący Głównej Komisji Orzekającej może, w terminie 7 dni od dnia otrzymania planu, wnieść do niego uzupełnienia i uwagi.
3. Uzupełnienia i uwagi Przewodniczącego Głównej Komisji Orzekającej są wiążące dla przewodniczącego komisji orzekającej.

Dział VI

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 196.

W ustawie z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Organem izby jest kolegium izby.”;
- 2) w art. 17:
 - a) w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) realizuje zadania określone w art. 70 ust. 1 ustawy z dnia o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz.U. Nr ..., poz.).”;
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W razie ujawnienia okoliczności wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych Prezes izby może wnieść wniosek o ukaranie w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”;
- 3) uchyla się art. 22.

Art. 197.

W ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2001 r. Nr 85, poz. 937 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271) w art. 63 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

- „4. W razie ujawnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych Najwyższa Izba Kontroli może wnieść wniosek o ukaranie, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”.

Art. 198.

W ustawie z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, Nr 45, poz. 391, Nr 65 poz. 594 i Nr 96, poz. 874) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 uchyla się pkt 11;
- 2) w art. 11 w ust. 2 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) podejmowanie w głosowaniu jawnym uchwał dotyczących gospodarowania środkami publicznymi.”;
- 3) uchyla się dział V.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 199.

Jeżeli czyn stanowiący naruszenie dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, popełniony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie jest naruszeniem dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu niniejszej ustawy, postępowania w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie wszczyna się, a wszczęte umarza.

Art. 200.

1. Kadencja komisji orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, powołanych przed dniem wejścia w życie ustawy wygasa w dniu powołania komisji orzekającej na podstawie przepisów niniejszej ustawy, nie później niż w dniu 30 września 2005 r.
2. Kadencja Głównej Komisji Orzekającej przy Ministrze Finansów powołanej przed dniem wejścia w życie ustawy wygasa w dniu powołania Głównej Komisji Orzekającej, nie później niż w dniu 30 września 2005 r.
3. Rzecznicy dyscypliny finansów publicznych i ich zastępcy, powołani przed dniem wejścia w życie ustawy pełnią swoje funkcje do czasu powołania rzeczników dyscypliny i ich zastępców na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej niż do dnia 30 września 2005 r.

4. Główny rzecznik dyscypliny finansów publicznych i jego zastępcy, powołani przed dniem wejścia w życie ustawy, pełnią swoje funkcje do czasu powołania Głównego Rzecznika i jego zastępców na podstawie niniejszej ustawy nie dłużej niż do dnia 30 września 2005 r.
5. Po upływie kadencji komisji orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz Głównej Komisji Orzekającej przy Ministrze Finansów, powołanych przed dniem wejścia w życie ustawy, przewodniczący tych komisji przekazują do właściwych komisji orzekających oraz Głównej Komisji Orzekającej, powołanych na podstawie niniejszej ustawy odpowiednio:
 - 1) sprawy, w których toczy się postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
 - 2) sprawy, w których postępowanie nie zostało wszczęte;
 - 3) sprawy, w których prawomocne orzeczenia nie zostały wykonane;
 - 4) akta spraw, w których orzeczone kary nie uległy zatarciu.
6. Po zaprzestaniu pełnienia funkcji przez rzecznika dyscypliny finansów publicznych oraz Głównego Rzecznika dyscypliny finansów publicznych, prowadzone przez nich sprawy, a także ich prawa i obowiązki przejmują odpowiednio: rzecznik dyscypliny oraz Główny Rzecznik, powołani na podstawie niniejszej ustawy.
7. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio w przypadku wygaśnięcia członkostwa w komisji orzekającej z przyczyn, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 9.

Art. 201.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2005 r.